

MOSKWA (PAP). Jak już donosiliśmy, w Moskwie rozpoczął się 19 bm. XII Zjazd Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży z udziałem przeszło 1.300 delegatów.

Zjazd otworzył sekretarz Komitetu Centralnego WLKZM Aleksander Szelepin.

Sekretarz KC KPZR M. A. Susłow odczytał pismo powitalne Komitetu Centralnego KPZR do uczestników Zjazdu i wszystkich członków Leninowskiego Komsomolu.

Referat sprawozdawczy o pracy KC WLKZM wygłosił sekretarz KC WLKZM Aleksander Szelepin.

Na posiedzeniu wieczornym 19 marca br. uczestnicy Zjazdu wysłuchali referatu sprawozdawczego przewodniczącego Centralnej Komisji Rewizyjnej W. Charazowa.

Dnia 20 bm. trwała dyskusja nad referatem sprawozdawczym sekretarza KC Komsomolu A. Szeleпина.

Na posiedzeniu przedpołudniowym Zjazdu 20 bm. przemaszła w dyskusji 11 delegatów. Mówili oni o sukcesach produkcyjnych młodzieży radzieckiej, o wielkich możliwościach otrzymania wykształcenia i zdobycia ulubionego zawodu, jakie posiada każdy człowiek radziecki. Wiele uwagi poświęcili delegaci pracy wchodzącej Komsomolu wśród młodzieży radzieckiej.

Organ KW
Polskiej
Zjednoczonej
Partii
Robotniczej

NOWINY RZESZOWSKIE

Nr 68 (1487) — Rzeszów, poniedziałek 22 marca 1954 r.

Realizacja doniosłego programu podniesienia warunków bytowych, zmienia z każdym dniem oblicze miast i wsi w całym kraju

WARSZAWA (PAP). Realizacja programu podniesienia warunków bytowych zmienia z każdym dniem oblicze naszych miast i wsi. W zaniedbanych w okresie rządów kapitalistycznych dzielnicach robotniczych powstają nowoczesne bloki mieszkalne, w całym kraju zagęszcza się sieć placówek służby zdrowia, w nowopowstałych świetlicach rozwija się życie kulturalne.

W szerokim zakresie prowadzi się w br. remonty mieszkań robotniczych w Stal-nogrodzie. W styczniu i lutym br. załogi Miejskiego Przedsiębiorstwa Remontowo-Budowlanego w Remontowo-Budowlanego w Stal-nogrodzie oddadzą ludzkości pracę dalszych 300 nowowymontowanych izb.

ków, hutników i pracowników innych zakładów produkcyjnych ponad 150 izb mieszkalnych. W marcu bież. roku załogi budowlane Miejskiego Przedsiębiorstwa Remontowo-Budowlanego w Stal-nogrodzie oddadzą ludzkości pracę dalszych 300 nowowymontowanych izb.

Ostatnie tygodnie przyniosły dalszą poprawę warunków socjalno-bytowych ludzi pracy na Opoleczyźnie. W okresie realizacji zobowiązań na cześć II Zjazdu PZPR wyremontowano i oddano w woj. opolskim m. in. ogółem około 250 izb mieszkalnych, otwarto trzy nowe żłobki, w Nysie uruchomiono nową aptekę, a w ośrodkach wiejskich 10 dalszych punktów aptecznych.

W trosce o lepsze zaopatrzenie ludzi pracy w różnego rodzaju artykuły otwarto w woj. opolskim 47 sklepów i zakładów masarskich.

wstrzymuje wykonanie wielu prac przygotowawczych jak zwózka nawozów, budulca i innych, utrudniając tym samym realizację planów gospodarczych.

Rozwiązanie powyższej sprawy jest obowiązkiem Centrali Zaopatrzenia Rolnictwa w Rzeszowie. O tym, że siewy wiosenne już się rozpoczynają i że samochód nie może stać bezczynnie, centrala nie powinna zapominać.

J. Winkłowski
koresp.

Zlikwidować zaniedbania przed rozpoczęciem akcji siewnej

CIĘŻARÓWKA
NIE NA CHODZIE

Członkowie spółdzielni produkcyjnej w Stubnie (pow. Przemyśl) nie zaniedbali przygotowań do akcji siewów wiosennych. Narzędzia rolnicze zostały wyremontowane. Obecnie spółdzielcy przygotowują ziarno do siewów, oraz do wymiany chłopom gospodarującym indywidualnie. Mimo iż prace przygotowawcze przebiegały na ogół sprawnie natrafiono na jedną trudność.

Otóż spółdzielnia produkcyjna w Stubnie posiada własną ciężarówkę marki „Lublin”. Ciężarówka ta oddawała spółdzielcom wielkie usługi dotąd, dopóki wszystkie jej części były jak nowe. Ponieważ jednak czas zawsze robi swoje, przeto nawet tak trwały materiał jak guma czy żelazo po pewnym okresie swego „życia” ulega zniszczeniu. Tak też stało się ze spółdzielczym „Lublinem”. Zużyciu uległo całe ogumienie.

Od pół roku ulegają się spółdzielcy o zakup opon do 6-ciu kół samochodowych. Zwracali się w tej sprawie do Krakowa, Lublina. Pisali do „Motocyklu” w Rzeszowie — daremnie. Gdy wszelkie stosowane środki zawiodły, skierowano podanie do Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa Prezydium WRN z prośbą o umożliwienie nabycia niezbędnego ogumienia. Minęło od-tąd 3 tygodnie — ani słychu. Nawet nie odpowiedzeli. Rezultat? Ciężarówka stoi dalej bez ruchu.

Niewykorzystanie samochodu ciężarowego, ważnego środka lokomocji dla tak dużej spółdzielni jak Stubno,

Żołnierze armii Bao Daja przechodzą na stronę wojsk ludowych

PEKIN (PAP). Wietnamska Agencja Prasowa donosi, że wśród wojsk marionetkowego rządu Bao Daja wzrasta się dezerter. W ostatnich trzech miesiącach 1953 r. w samym tylko Wietnamie południowym przeszło 10.000 żołnierzy tych wojsk przeszło na stronę Wietnamskiej Armii Ludowej. W wie-lu wypadkach żołnierze Bao Daja przechodzą na stronę armii ludowej w pełnym uzbrojeniu.

Ostatnio około 800 żołnierzy baodajowskich uciekło z bronia z obozu szkoleniowego w Quangven i przyłączyło się do wojsk ludowych.

Uroczysta promocja Ludwika Solskiego na doktora honoris causa U.J.

KRAKÓW (PAP). Piękna aula Uniwersytetu Jagiellońskiego była w dniu 21 marca br. widowia niezwykłej uroczystości. W dniu tym Uniwersytet Jagielloński obdarzył nestora aktorstwa światowego, mistrza Ludwika Solskiego — godnością doktora honoris causa.

Aula uniwersytecka wypełniła się do brzozi. Wśród burzy entuzjastycznych oklasków wszedł do auli w czarnej tozcie i birecie mistrz Ludwik Solski, z nim senat uniwersytecki z rektorem Teodorem Marchlewskim w tradycyjnej purpurze i gronostajach. Uroczystość zagaia rektor Marchlewski.

Po odczytaniu po łacinie dy-

plomu nadania doktoratu, Ludwik Solski przemówił przez wzmuszenie głosem składa podziękowanie za zaszczyt, który go spotkał. Dzięki on obecny, a szczególnie młodzieży za owoce, które mu zgotowała, i wyraża życzenie, aby słowa jego wdzięczności dotarły do kierowników Polskiej Ludowej, a zwłaszcza jak podkreśla do Bolesława Bieruta, Aleksandra Zawadzkiego i Józefa Cyrankiewicza. Solski kończy okrzykiem „Niech żyje Polska” podchwytynym entuzjastycznie przez zebranych.

Uroczystość zakończyło odśpiewanie Kantaty Palestrina przez chór Państwowej Filharmonii.

Sukcesy wojsk ludowych w Indochinach w walkach o fort Dien Bien Fu

NOWY JORK (PAP). W dniu 19 bm. fort Dien Bien Fu w Indochinach znajdował się nadal pod silnym ogniem artylerii wojsk ludowych. Agencja Reutersa podaje, że dowódca francuskiego korpusu ekspedycyjnego general Navarre przetruczył wszystkie znajdujące się w Indochinach samoloty nad Dien Bien Fu.

Prasa amerykańska podkreśla niezwykle celność artylerzystów wojsk ludowych.

Dzienniki amerykańskie piszą o działaniu lotnictwa francuskiego cytując wypowiedź korespondenta United Press, który stwierdza m. in.: „Kola wojskowe przynajmniej 100 bombowców typu „Bearcat”, będących w posiadaniu dowództwa francuskiego w Indochinach, nie zanotowało, jak dotąd, wiek-szych sukcesów w atakach na

stanowiska artylerii wojsk ludowych.

Agencja AFP podaje, że piloci amerykańscy biorą udział w dostawach sprzętu wojskowego dla Dien Bien Fu. Agencja ta podaje dalsze wiadomości o ewakuowaniu rannych żołnierzy francuskich z fortu Dien Bien Fu.

PEKIN (PAP). Wietnamska Agencja Prasowa donosi, że w dniu 18 marca Bankeo — silnie umocniony bosterunek francuskiego korpusu ekspedycyjnego położony na północ od Dien Bien Fu — został zdobyty przez wojska ludowe. Oddział ten był broniący przez dwie kompanie armii marionetkowego rządu Bao Daja, które z całym swym uzbrojeniem przeszły na stronę wojsk ludowych.

Młodzież polska obchodzi Światowy Tydzień Młodzieży

WARSZAWA (PAP). Pod hasłem dalszego zacieśniania więzów jedności, braterskiej współpracy i solidarności w walce o pokój, postępek i lepszą przyszłość, młodzież polska wraz z postępową młodzieżą wszystkich krajów obchodzi w dniach 21—28 marca Światowy Tydzień Młodzieży.

We wszystkich miastach i wsiach naszego kraju odbywać się będą w ciągu „Tygodnia” okolicznościowe zebrania i wieczerne młodzieży ZMP-owskiej i niezorganizowanej. Młodzi chłopcy i dziewczęta — członkowie ZMP-owskich zespołów artystycznych — przygotowują się do mających przebiegać w okresie „Tygodnia” powiatowych eliminacji amatorskich zespołów artystycznych.

Kulminacyjnym punktem tegorocznego obchodu Światowego Tygodnia Młodzieży stanie się spotkanie delegacji młodzieży z Polski, Czechosłowacji i NRD, jakie odbędzie się 28 marca br. w Jeleniej Górze.

Jeszcze bardziej zacieśnia się więź spółdzielców z małym i średniorolnym chłopstwem

Utworzenie rad gromadzkich umożliwi nawiązanie jeszcze bliższej współpracy między spółdzielcami a chłopami gospodarującymi indywidualnie. Na posiedzeniach rady razem omawiać się będzie za-dania produkcyjne stojące za równo przed spółdzielnią jak i przed wsią indywidualną w nadchodzących dwu latach. Razem iżej i przedziej wykonamy te zadania i przyczynimy się przez wzrost produkcji rolnej oraz terminowe dostawy towarów do podniesienia stopy życiowej ludności pracującej.

Rada gromadzka załatwiała będzie na miejscu nasze bo-

Ponad 500 inżynierów zasililo kadry pracowników rolnictwa

WARSZAWA (PAP). Kadry pracowników naszego rolnictwa zasililo w tych dniach przeszło 500 inżynierów — absolwentów Warszawskiej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego — wydziałów: rolnego, zootechnicznego, ogrodniczego, leśnego, technologii drewna i melioracji rolnych.

Pod naciskiem opinii publicznej rząd francuski cofnął haniebną decyzję o wydaleniu Pietro Nenni'ego z granic Francji

PARYŻ (PAP). W celu wzięcia udziału w konferencji międzynarodowej, zorganizowanej przez przeciwników „europejskiej wspólnoty obronnej”, do Paryża przybył w dniu 19 bm. sekretarz generalny Włoskiej Partii Socjalistycznej, wiceprzewodniczący Światowej Rady Pokoju i deputowany do parlamentu włoskiego Pietro Nenni. Francuskie władze polityczne, działając z inspiracji zwolenników układu o „armii europejskiej”, nakazały Nenni'emu natychmiastowe opuszczenie tery-

Członkowie Biura Politycznego KC PZPR Aleksander Zawadzki i Franciszek Józwiak-Witold w otoczeniu delegatów: Sekretarzy KW w Opolu Jadwigi Ludwińskiej i Aleksandra Majewskiego i przewodniczącego ORZZ w Opolu Karola Tkocza.

CAF — fot. Zygmunt Wdowiński

W czasie przerwy w obradach: Wiceminister Obrony Narodowej gen. broni Stanisław Popławski i Naczelny Architekt Warszawy Józef Sigalin w rozmowie z delegatami woj. opolskiego: Natalią Sywak, nauczycielką z Raciborza, Gertrudą Goldman, sekretarzem Komitetu Gminnego z Chruścienka i Czesławą Dąbek, i sekretarzem Komitetu Powiatowego w Prudniku.

CAF — fot. Zygmunt Wdowiński

ni załatwianie wszelkiego rodzaju podań, próśb itd., wydając szybkie decyzje.

Moim zdaniem siedziba gromady powinna być u nas w Sośnicy. Przemawiają za tym różnorodne względy, a m. in. w naszej wsi jest przystanek kolejowy, a w przyszłości będzie rozbiurowano.

Spółdzielnia produkcyjna posiada kuźnię, stelmarnię, stację kopulacyjną bydła i trzody chlewnej, sprzęt i pomagą chłopom indywidualnym w Sośnicy oraz w sąsiednich wsiach w Świętem i Ządrówku.

Do drogi głównej Przemysłu — Rzeszów mamy tylko 4 km, posiadamy budynki na pomieszczenie rady, wieś jest zelektryfikowana.

Z. Barcikowski
przew. spółdz. produkcyjnej Sośnica (pow. Jarosław)

KOMUNIKAT

Wojewódzkiego Ośrodka Szkolenia Partijnego w Rzeszowie.

W dniu 23. III. br. o godzinie 15-tej w świetlicy Komitetu Wojewódzkiego (II piętro) zostanie wygłoszony odczyt lektora KC PZPR na temat: „Teoria i taktyka bolszewików w zagadnieniach wojen, pokoju i rewolucji”.

W dniu 23. III. br. o godzinie 15-tej zostanie wygłoszony odczyt lektora KC PZPR z Ekspozycji Politycznej w Sali Kolumnowej KW PZPR na temat: „Renta gruntowa i rozwój kapitalizmu w rolnictwie”.

W dniu 23. III. br. o godzinie 15-tej w sali Wojewódzkiego Ośrodka Szkolenia Partijnego zostanie wygłoszony odczyt lektora KC PZPR na temat: „SDKPiL rewolucyjna partia polskiego proletariatu i jej walka z nacjonalizmem i oportunizmem PPS”.

W odczytach poza członkami grup samokształcenia, winien wziąć udział aktyw wojewódzki, kierownicy seminarium z terenu miasta i powiatu, oraz obowiązkowo wykładowcy szkół politycznych z terenu Rzeszowa.

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

„O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej”

1. Sojusz robotników i chłopów we wspólnej walce o obalenie panowania kapitalistów i obszarników, kierownicza rola klasy robotniczej w tym sojuszu zapewniły objęcie władzy przez masę ludową i dokonanie zasadniczych przeobrażeń społecznych.

Decydujący wpływ na nowe warunki życia i pracy chłopskich mas pracujących miała likwidacja obszarnictwa, a wraz z nim przeżytków feudalnych, likwidacja wielkiego i średniego kapitału, unarodowienie przemysłu, środków transportu, banków itp.

Władza ludowa przeprowadziła reformę rolną i zasiedlenie Ziemi Odzyskanych, w wyniku czego przeszło w ręce chłopskie 6,1 mln ha ziemi. Powierzchnia użytków rolnych, orzypadająca przeciętnie na głowę ludności chłopskiej, zwiększyła się o blisko 60 proc. w porównaniu z 1938 rokiem.

Władza ludowa przeprowadziła oddzielenie wsi i uwolniła chłopów od spłat za ziemię i związanych z tym długów hipotecyjnych, które łącznie przed wojną pochłaniały około 1/3 dochodów pieniężnych wsi.

Usunięta została, najcięższa dla mas pracujących zarówno w mieście jak i na wsi, klęska kryzysów i stalego bezrobocia oraz przeludnienie wsi. Szybki rozwój przemysłowienia kraju stworzył warunki dla odpływu tzw. „zbędnej” ludności wiejskiej do pracy w zajęciach poza rolnictwem, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie.

Zasadnicze zmiany nastąpiły w strukturze klasowej wsi. Dzięki reformie rolnej i zagospodarowaniu Ziemi Odzyskanych zmniejszyła się poważnie na wsi liczba ludności bezrolnej i małorolnej, a wzrosła znacznie liczba gospodarstw średniorolnych, których udział w produkcji towarowej rolnictwa stał się przeważający.

Wielkie rzesze bezrolnych nadzielono ziemią. Ograniczony został w poważnej mierze wyzysk kulacki. Zmieniły się od podstaw warunki życia i pracy wielomilionowych mas chłopstwa pracującego.

2. W ciągu dziesięciu lat istnienia Polski Ludowej dokonano olbrzymiej pracy w dziedzinie odbudowy rolnictwa ze zniszczeń wojennych i stworzenia warunków dla jego dalszego rozwoju.

W oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego rozwija się coraz silniej aktywność pracujących chłopów, którzy podnoszą produkcję rolniczą, zwiększają jej towarowość, świadczą na rzecz rozbudowy naszego przemysłu i wzmocnienia obronności kraju wnosząc swój wkład do umocnienia państwa ludowego na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego, przyczyniając się w istotny sposób do rozwoju całej gospodarki narodowej, a tym samym i rolnictwa.

Wartość produkcji rolniczej na 100 ha użytków rolnych jest w 1953 roku wyższa o około 25 proc. niż w 1938 roku. Wartość produkcji rolniczej w przeliczeniu na mieszkańca kraju jest wyższa o ponad 30 proc.

Zwiększona w porównaniu z okresem przedwojennym produkcja rolnicza jest osiagnięta przy znacznie dziś mniejszej liczbie zatrudnionych w rolnictwie. Produkcja roślinna i hodowlana w przeliczeniu na jednego zatrudnionego w rolnictwie jest obecnie o około 80 proc. większa niż przed wojną.

Wzrost produkcji rolniczej stał się możliwy dzięki lepszemu zagospodarowaniu, zwiększeniu obszaru przypadającego średnio na jedno gospodarstwo oraz zwiększeniu wydajności z hektara i zwiększeniu produktywności zwierząt.

Nastąpiła istotna zmiana struktury zasiewów w stosunku do okresu przedwojennego: zwiększył się udział zasiewów roślin najcięższych cennych dla gospodarki narodowej, jak pszenica, rośliny przemysłowe oraz pastewne.

Jedynie w warunkach demokracji ludowej stało się możliwe osiagnięcie w Polsce tak szybkiego tempa odbudowy i rozwoju rolnictwa. Za rządów kapitalistów i obszarników mimo wielokrotnie mniejszych zniszczeń po pierwszej wojnie światowej, produkcja rolnicza w przeliczeniu na 1 mieszkańca kraju nie osiągnęła do 1939 roku poziomu z 1913 roku.

3. Pomoc państwa ludowego i klasy robotniczej okazywana chłopom pracującym w trudnym okresie odbu-

dowy kraju, rozmach aktywności twórczej mas chłopskich, rozwijanej na gruncie pogłębiającego się sojuszu robotniczo-chłopskiego w toku walki o władzę ludową i jej umocnienie — sprawiły, że rolnictwo szybko podniosło się z ruin i zniszczeń wojennych i w końcowym okresie odbudowy jego produkcja towarowa w zasadzie odpowiadała ówczesnemu zapotrzebowaniu.

W okresie odbudowy państwo ludowe, realizując konsekwentnie politykę sojuszu robotniczo-chłopskiego, okazało chłopom pracującym pomoc w odbudowie ich gospodarstw ze zniszczeń wojennych, w zasiedlaniu Ziemi Odzyskanych, w zagospodarowaniu gruntów uzyskanych z reformy rolnej. Istotne znaczenie dla szybkiej odbudowy wsi miała pomoc państwa w ziarnie siewnym, sile pociągowej, bydłach i budulech oraz kredytach pieniężnych.

Jednocześnie rozwijała się spójna ekonomiczna między wsią i miastem w oparciu o pomoc państwa dla rolnictwa i szybki rozwój najprostszyc form ruchu spółdzielczego na wsi, jak spółdzielczość zaopatrzeniowa i zbytu, spółdzielnie kredytowe itp.

Wraz z poprawieniem ogólnych warunków życia mas pracujących, w wyniku rewolucyjnych przeobrażeń społecznych — następował szybki wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego ludności wiejskiej.

4. Szybki proces uprzemysłowienia kraju i rozbudowy gospodarki na rodowej, wielkie osiagnięcia mas pracujących miast i wsi w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej, w walce o likwidację wiekowego zacofania, o postęp techniczny, o podniesienie poziomu sił twórczych narodu i jego zdolności obronnej — otworzyły nowy okres w życiu i rozwoju Polski Ludowej.

Państwo ludowe, prowadząc konsekwentnie politykę socjalistycznego uprzemysłowienia kraju, rozwijało i pogłębiało spójnie ekonomiczną między miastem i wsią, opierając ją w coraz większej mierze o dostawy środków produkcji dla rolnictwa, zapewniając rozwój jego mechanizacji, tworząc w ten sposób przesłanki stopniowej, socjalistycznej przebudowy rolnictwa.

W 1953 roku, w porównaniu z 1949 rokiem, zwiększono dostawy maszyn i narzędzi rolniczych dla całego rolnictwa — indywidualnego i uspołecznionego łącznie 2,5 raza, a nawozów sztucznych — ponad półtora raza. Dokonano znacznego postępu w dziedzinie mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa.

Przed ludnością wiejską, zwłaszcza małorolną, otworzyły się szerokie możliwości zarobków w przemyśle, budownictwie, leśnictwie, transporcie itp.

Realne dochody pieniężne i naturalne na głowę ludności rolniczej w 1953 roku w porównaniu z rokiem 1938 wzrosły o ponad 75 proc., a w porównaniu z rokiem 1949 o około 20 proc.

Równoległe ze wzrostem dobrobytu materialnego chłopów pracujących dokonywała się na wsi rewolucja kulturalna. Znajduje to wyraz w olbrzymim rozwoju szkolnictwa ogólnego i zawodowego, w otwarciu młodzieży chłopskiej szerokiego dostępu do szkół średnich i wyższych, w likwidacji analfabetyzmu i wzroście czytelnictwa na wsi, w rozwoju urządzeń ochrony zdrowia, bibliotek, świetlic, kin wiejskich, radiofonizacji wsi, rozwoju sportu i młodzieżowych zespołów artystycznych, w ruchu upowszechnienia wiedzy rolniczej i wzroście inicjatywy społecznej mas chłopskich.

5. Zasadniczym czynnikiem dalszego rozwoju rolnictwa staje się w tym okresie rozwój sektora socjalistycznego: spółdzielni produkcyjnych, państwowych ośrodków maszynowych i państwowych gospodarstw rolnych.

Powstało już przeszło 8 tys. spółdzielni produkcyjnych, które gospodarują na około 1,5 mln ha użytków rolnych. W ciągu krótkiego okresu istnienia dokonały one poważnego postępu w umocnieniu swej gospodarki, przy czym uzyskiwane przez nie plony zbóż są przeciętnie o 15 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Państwo zorganizowało ośrodki maszynowe, wyposażone w traktory i nowoczesne maszyny rolnicze. Liczba POM w końcu 1953 roku osiągnęła 401.

Udział gruntów zagospodarowa-

nych przez spółdzielnie produkcyjne, państwowe gospodarstwa rolne i inne gospodarstwa uspołecznione w ogólnej powierzchni użytków rolnych wzrósł z 8,8 proc. w roku 1949 do przeszło 20 proc. w końcu roku 1953. Rośnie udział sektora socjalistycznego w zaopatrzeniu ludności miast i przemysłu w produkty i surowce rolnicze.

6. Olbrzymie przeobrażenia, które dokonywały się na wsi polskiej, odbywały się w warunkach ostrej walki klasowej i zaciekłego oporu klasy kapitalistów wiejskich — kulaków. Broniąc swoich pozycji, kulak, wspomagany przez wszelkie ośrodki wrogie, uporczywie usiłował przechwycić regulującą rolę państwa ludowego w stosunkach gospodarczych między miastem i wsią, ażeby spekulacją, wywoływać wahania wśród chłopów średniorolnych. Władza ludowa w walce z kulactwem ograniczała możliwości kulackiego wyzysku, osłabiała jego pozycję i wpływy na wsi. Równocześnie rosła aktywność społeczno-polityczna biedoty wiejskiej i umacniał się sojusz klas robotniczej z chłopami średniorolnymi.

7. W nowych warunkach stworzonych przez rozwijające się uprzemysłowienie kraju szybko wzrastała liczba ludności zatrudnionej poza rolnictwem oraz potrzeby materialne i kulturalne społeczeństwa. Wraz z tym zapotrzebowanie ludności na produkty rolnictwa oraz zapotrzebowanie przemysłu na surowce rolne zaczęło coraz mocniej wyprzedzać podaż tych produktów i surowców przez indywidualną gospodarkę chłopską rozproszoną w ponad 3 milionach gospodarstw. W tych warunkach podjęto szereg środków dla wzmocnienia regulującej roli państwa w obrotach towarowych między miastem i wsią, w walce z kulactwem i spekulacją. Został rozwinięty system kontraktacji, zapewniający korzystne warunki produkcji rolniczej i jej zbytu. Wprowadzone zostały dostawy obowiązkowe na ważniejsze artykuły rolne.

8. Zadania Planu Sześcioletniego ustalone dla rolnictwa na okres 1950-1953 nie zostały w pełni wykonane.

Rozwój rolnictwa w ostatnich latach jest wyraźnie niedostateczny w stosunku do rozwoju przemysłu i rosnących potrzeb ludności pracującej. Podstawowa niwspółmierność między wysokim tempem wzrostu przemysłu a zbyt powolnym tempem rozwoju rolnictwa została ponadto zaostrowana w ciągu ostatnich trzech lat wskutek wybitnie niesprzyjających warunków atmosferycznych.

O ile w okresie odbudowy rolnictwa wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych był szybki, to w następnym okresie zaznaczyło się wyraźnie zmniejszenie tempa wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i nastąpiło również pewne zahamowanie procesów inwestycyjnych w tych gospodarstwach.

Wyraźnie niewystarczająca jest produkcja zbóż i rozwój bazy paszowej, co utrudnia wzrost hodowli, odbija się ujemnie na zaopatrzeniu ludności i przemysłu w artykuły roślinne i hodowlane, a w latach nieurodzaju powoduje nawet konieczność importu zbóż i pasz. Niedostateczny rozwój produkcji zbóż wiąże się z niskim poziomem uprawy i pielęgnacji. Odbija się to na plonach, które w ostatnich latach nie wykazują znaczącego wzrostu i wahają się wokół 12,5 kwintali z ha.

Przy poważnych osiagnięciach w zakresie pogłowia trzody chlewnej i owiec, pogłowie bydła rogatego pozostaje w tyle i nie osiągnęło poziomu przedwojennego.

Przy znacznym zwiększeniu powierzchni zasiewów roślin przemysłowych plony ich pozostają na zbyt niskim poziomie.

Jednym z niekorzystnych objawów w rozwoju rolnictwa jest nierównomierność wzrostu produkcji rolniczej w różnych rejonach kraju. Plony i produktywność hodowli w całych powiatach, a nawet w poszczególnych województwach kształtują się znacznie poniżej przeciętnego poziomu. Tempo wyrównywania tych różnic jest zbyt powolne.

9. Na niedostateczny rozwój produkcji rolniczej, zwłaszcza gospodarstw indywidualnych, miało wpływ niezależnie od obiektywnych przyczyn zarówno niedostateczne uwzględnienie potrzeb rolnictwa szczególnie w zakresie zaopatrzenia w środki

produkcji, jak też brak i wypaczenia w realizacji polityki partii i rządu na wsi.

Te zaniedbania, brak i wypaczenia utrudniały zacieśnianie spójnej gospodarczej między miastem a wsią i pogłębiały sojusz robotniczo-chłopski.

Wypaczenia w realizacji polityki partii i rządu na wsi przerastające niekiedy w jaskrawe nadużycia władzy i łamanie zasad praworządności ludowej, występowały w działalności wielu ogniw partyjnych, państwowych i gospodarczych. W niektórych organach centralnych i terenowych przejawiała się często oportunistyczna tolerancja i biurokratyczna niefrasobliwość wobec przejawów i faktów wypaczenia polityki partii i rządu ludowego w stosunku do wsi, co niejednokrotnie wynikało z niedoceniań wag indywidualnej gospodarki chłopskiej i znaczenia produkcji tych gospodarstw dla całej gospodarki narodowej.

Zaniedbaniami w zakresie walki o wzrost produkcji w gospodarstwach indywidualnych sprzyjały pokutujące w wielu organizacjach partyjnych błędne poglądy, że wysiłki w dziedzinie rozwoju sektora socjalistycznego, a zwłaszcza spółdzielczości produkcyjnej zwalniano od konieczności troszczenia się o wzrost produkcji w gospodarstwach małorolnych i średniorolnych i średniorolnych, że możliwości zwiększenia produkcji w gospodarstwach indywidualnych są już rzekomo wyczerpane.

Różne ognia partyjne i państwowe nie wykazywały często troski o wykorzystanie wszelkich możliwości wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych.

Jednocześnie wysiłki organizacji partyjnych i organów państwowych w zakresie organizacyjnego umacniania i pomocy spółdzielniom produkcyjnym były wyraźnie niedostateczne.

Wbrew wskazaniom partii miały miejsce wypadki naruszenia zasady dobrowolności przy organizowaniu spółdzielni produkcyjnych, tworzeniu spółdzielni bez należytego przygotowania politycznego i ekonomiczno-organizacyjnego. Z drugiej strony w wielu wypadkach nie przeciwdziałano dostatecznie wrogiej działalności kulacko-reakcyjnej, mającej na celu niedopuszczenie do powstawania spółdzielni.

W niektórych ogniwach terenowych organizacji partyjnych i rad narodowych ujawniły się oportunistyczny stosunek do kulackiego wyzysku, uleganie wpływom kulackim, szkodliwa tolerancja wobec faktów niewykonywania przez gospodarstwa kulackie obowiązków wobec państwa. Równocześnie w działalności terenowego aparatu administracyjnego i organizacji partyjnych występowały niejednokrotnie przejawy biurokratycznego odnoszenia się do potrzeb i bolączek chłopów pracujących, zastępowania pracy masowo-politycznej i konkretnego kierownictwa — komenderowaniem.

Zamiast prowadzonej przez partię polityki ograniczania wyzysku kulackiego, stosowano wobec gospodarstw kulackich w niektórych wypadkach posunięcia, które doprowadzały do ich upadku.

Przy ogólnie słusznym i sprawiedliwym zasadach wymiaru obowiązkowych dostaw, w praktyce miały miejsce często wypaczenia, polegające na mechanicznym ustalaniu wymiaru obowiązkowych dostaw bez uwzględnienia konkretnych warunków miejscowych.

Uchwały VII Plenum KC PZPR, wskazując na konieczność wzmocnienia wysiłku w walce o umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego i likwidacji wszelkich braków i wypaczeń w realizacji polityki partii na wsi, w walce o wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i w sektorze socjalistycznym, nie zostały w należytej mierze i z należytą ostrością doprowadzone do świadomości wszystkich organizacji partyjnych i administracji państwowej, wskutek czego nie zostały podjęte należyte środki dla ich pełnej i konsekwentnej realizacji.

10. Nadmierne pozostawanie w tyle produkcji rolniczej, hamujące rozwój całej gospodarki narodowej i wzrost dobrobytu mas pracujących miast i wsi, winno być jak najszybciej przezwyciężone.

Rozwój socjalistycznego przemysłu stworzył bazę materialno-techniczną dla szybszego rozwoju rolnictwa, przy czym baza ta zwiększa

się będzie z roku na rok. Jednocześnie rosną kadry specjalistów i organizatorów produkcji rolniczej, kadry mechanizatorów rolnictwa, które w coraz większej mierze będą uzupełniały szeregi pracowników rolnictwa, zajętych bezpośrednio w produkcji.

W ciągu najbliższych dwóch lat należy zapewnić wzrost produkcji rolniczej o około 10 proc., a więc taki, jaki został osiągnięty w ciągu ubiegłych czterech lat.

Osiagnięcie zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej możliwe jest jedynie w drodze równoczesnego wykorzystania rezerw produkcyjnych w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, a także rozwoju i umocnienia państwowych gospodarstw rolnych.

Wykonanie tego zadania nastąpić powinno przede wszystkim przez wzrost plonów, zwłaszcza zbóż i rozwój bazy paszowej, a także przez dalszy rozwój hodowli zwłaszcza bydła rogatego i wzrost produktywności zwierząt.

Rozwój produkcji rolniczej powinien się łączyć z dalszym wzmocnieniem zdolności produkcyjnej gospodarstw małorolnych i średniorolnych, ze wzmocnieniem ich ochrony przed występującym w różnych formach wyzyskiem kulackim.

Należy nieustannie pamiętać o tym, że podstawową część produkcji rolniczej wytwarzają drobne indywidualne gospodarstwa chłopskie. To też pilnym zadaniem partii i władzy ludowej jest skoncentrowanie wysiłków dla okazania większej pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopów pracującym w podnoszeniu ich produkcji, przy równoczesnym jak najwydatniejszym popieraniu spółdzielczości produkcyjnej i tworzeniu sprzyjających warunków dla dalszego szybkiego rozwoju socjalistycznych form gospodarki rolnej.

11. W celu osiagnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej konieczne jest wzmocnienie pomocy państwa dla rolnictwa. Powinna się ona wyrażać:

- w wydatnym zwiększeniu nakładów inwestycyjnych na rozwój rolnictwa, a zwłaszcza na mechanizację, meliorację i budownictwo gospodarcze. W 1953 roku państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa w ramach planu inwestycyjnego i planu kredytowego winny wzrosnąć o 80-100 proc., w porównaniu z 1953 rokiem,

- w znacznym zwiększeniu dostaw środków produkcji dla rolnictwa, a w szczególności maszyn, narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych i środków ochrony roślin, a także materiałów budowlanych, zarówno dla sektora socjalistycznego jak i dla gospodarki indywidualnej,

- w znacznym rozszerzeniu pomocy agrotechnicznej i zootechnicznej,

- w systematycznej realizacji zasady zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów pracujących we wzroście produkcji rolniczej i jej towarowości,

- w zwiększeniu pomocy kredytowej dla małorolnych i średniorolnych chłopów, zwłaszcza na budownictwo gospodarcze i zakup inwentarza żywego,

- w bardziej wydatnej pomocy dla gospodarstw małorolnych, zwłaszcza nie posiadających własnej siły pociągowej i niezbędnych narzędzi pracy,

- w poprawie zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne i rozszerzeniu sieci punktów usługowych państwowych, spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś.

- w wydatniejszym rozszerzeniu sieci placówek i urządzeń kulturalnych: bibliotek, świetlic, kin — zwłaszcza objazdowych, radiofonizacji oraz w upowszechnieniu czytelnictwa, rozwoju amatorskiego ruchu artystycznego i sportu.

12. Dla osiagnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej i należytego wykorzystania zwiększonej pomocy państwa dla rolnictwa konieczne jest:

- rozwijanie twórczej inicjatywy, aktywności i wysiłków pracujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, pracowników państwowych gospodarstw rolnych i państwowych ośrodków maszynowych.

- dokonanie przełomu w działalności

(Ciąg dalszy na str. 3)

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

(Ciąg dalszy ze str. 2)

- ści organów partyjnych, państwowych i gospodarczych w dziedzinie produkcji rolniczej i skoncentrowanie ich wysiłków dla osiągnięcia postawionych z zadań.
- podniesienie poziomu kierowania rolnictwem przez właściwe ministerstwa, terenowe instancje partyjne, rady narodowe oraz służbę rolną i zasilenie organów kierujących rolnictwem w wykwalifikowane i wypróbowane kadry,
- wzmocnienie walki przeciw wszel-

I. Zadania w dziedzinie wzrostu produkcji zbóż, ziemniaków, roślin przemysłowych, warzyw i owoców

Należy stwierdzić, iż uprawa zbóż, stanowiąca podstawowy dział produkcji rolniczej, rozwija się w sposób niedostateczny. W okresie czterech lat Planu Sześcioletniego zbiory zbóż wzrosły średnio tylko o 5 proc. w stosunku do średniej za lata 1947—1949. W tym samym okresie zbiory gryki, prosa i innych upraw niezbędnych dla produkcji kasy pozostawały na tym samym poziomie, względnie wykazywały tylko nieznaczny wzrost.

Zbiory ziemniaków, stanowiących ważny artykuł żywnościowy, podstawową uprawę paszową i cenną surowiec przemysłowy, wykazują również tylko nieznaczny wzrost.

Duża nierównomierność wykazuje rozwój produkcji roślin przemysłowych. Przeważnie osiągnięto znacznego wzrostu zbiorów buraków cukrowych i tytoniu, zbiory roślin oleistych i włóknistych pozostały na niskim poziomie i w ostatnich latach nie wykazują postępu.

Również postęp w dziedzinie produkcji warzyw i owoców jest niedostateczny.

Źródło niedostatecznego rozwoju produkcji roślinnej leży przede wszystkim w niskim poziomie agrotechniki.

Nie są powszechnie stosowane takie elementarne zabiegi uprawowe, jak podorywka bezpośrednio po zbieżeniu orki z przedplużkiem i głębokie orki przedzimowe pod zasiewy jare.

Uprawy przedzimowe zazwyczaj są dokonywane nieterminowo, często bez uwzględnienia stanu gleby i wymagań danej rośliny.

Również, niedostatecznie przestrzegane są podstawowe zasady zmianowania i zbyt powoli wprowadza się nowoczesne płodozmiany.

W niektórych rejonach kraju nie stosuje się w pełni siewu rzędowego, co prowadzi do znacznych strat — w rezultacie większego zużycia materiału siewnego i obniżenia plonów.

Stopień wykorzystania traktorów oraz maszyn rolniczych jest niewystarczający — a jakość ich pracy jest często niezadowalająca.

Nawozy sztuczne nie są w pełni wykorzystywane wskutek nieumiejętności ich stosowania oraz błędów dystrybucji. W wysokim stopniu zaniedbania jest sprawa właściwego przechowywania i stosowania obornika, stanowiącego podstawowy czynnik nawożenia. Mimo pewnego postępu wycie niedostateczne jest rozdzierzenie wapnowania gleb kwaśnych. Niedostateczne jest również stosowanie nawozów zielonych, szczególnie na glebach lekkich.

Poważne braki występują w zakresie pielęgnacji roślin, a zwłaszcza roślin przemysłowych i warzyw. Dotyczy to w szczególności walki z chwastami.

Gospodarka nasienna jest niedostatecznie rozwinięta. Sieć gospodarstw nasiennych i reprodukcyjnych jest słabo zorganizowana. Poważne zaniedbania istnieją zwłaszcza w nasiennictwie lnu i roślin oleistych, roślin motylkowych i traw.

Niedostateczna walka ze szkodnikami i chorobami roślin prowadzi do znacznego obniżenia plonów i pogorszenia jakości produkcji. Należy również stwierdzić, że niedostateczna jest walka z groźnym szkodnikiem ziemniaka — stonką.

Obok wymienionych wyżej braków, wplywających na obniżenie plonów, należy wskazać na poważne straty w zbiorach, wynikające wskutek zaniedbań i opóźnień przy sprzące.

Niewykorzystana rezerwa wzrostu produkcji rolnej są odłogi nie zlikwidowane jeszcze do końca w niektórych rejonach kraju.

Na podstawie oceny stanu produkcji roślinnej i możliwości jej rozwoju ustalają się na lata 1954 i 1955 następujące zadania:

- skupić wysiłki na osiągnięciu wzrostu zbiorów zbóż jako podstawy rozwoju całej produkcji rolniczej, osiągnąć w 1955 roku zbiory zbóż prze-

kim przejawom wypaczeń w realizacji polityki partyjnej na wsi, przejawom biurokratyzmu, łamania praworządności ludowej.

- zdecydowane i systematyczne zwalczanie wpływów kulackich, bezwzględne paraliżowanie wszelkich wrogich agentur,
- poważne wzmocnienie pracy masowo-politycznej i partyjno-organizacyjnej na wsi, zapewniające prawidłowe przeprowadzenie polityki partii opartej o niwierszone zasady sojuszu robotniczo-chłopskiego.

krzówu zbóż, sadzenie ziemniaków systemem kwadratowo-gniazdowym itp.

2. W celu lepszego wykorzystania i szerszego stosowania nawozów naturalnych i sztucznych, należy:

- zapewnić lepsze przechowywanie i wykorzystywanie obornika oraz innych nawozów organicznych, rozszerzyć akcje zakładania nowych gnojowni w spółdzielniach produkcyjnych i gospodarstwach indywidualnych,
- dążyć do coraz szerszego zakładania przy kompostowaniu oraz wykorzystywania torfu zarówno na ściółkę, jak i dla kompostowania,
- szerzej stosować nawozy zielone, zwłaszcza na glebach lekkich,
- upowszechnić wapnowanie zakwaszonych gleb oraz racjonalne nawożenie ich nawozami sztucznymi i organicznymi,
- w latach 1954 i 1955 zwiększyć dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa i osiągnąć w roku 1955 wzrost wartości tych dostaw o ok. 39 proc. w stosunku do roku 1953, w tym nawozów azotowych — o około 46 proc., nawozów fosforowych — o 38 proc. Osiągnąć w roku 1955 produkcję około 120 tys. ton osiemnasto-procentowych nawozów fosforowych granulowanych, których działanie jest znacznie bardziej skuteczne. W przodujących uświadomionych gospodarstwach rolnych stosować mieszanie nawozów fosforowych z obornikiem lub kompostem. Rozwijać produkcję mączki fosforowej na bazie krajowych złóż fosforitów.

3. W celu polepszenia pielęgnacji roślin oraz wzmocnienia ich ochrony należy:

- zwrócić szczególną uwagę na dokonywanie takich zabiegów, jak bronowanie pszenicy wiosną, zasilanie pogłównie zbóż nawozami azotowymi, kilkakrotne redlenie ziemniaków, staranne opielanie, szczególnie roślin przemysłowych i warzyw,
- wzmocnić walkę z zachwaszczeniem pól, które przyległo do ziemniaków i powoduje wielkie straty; zwiększyć produkcję środków chemicznych do walki z chwastami,
- dla mechanizacji pracochłonnych zabiegów przy pielęgnacji roślin znacznie zwiększyć produkcję opielaczy, oborników oraz narzędzi zawieszanych do upraw międzyrzędowych,
- rozszerzyć i wzmocnić walkę ze szkodnikami roślin, rozbudować służbę ochrony roślin, nadać jej szersze uprawnienia i powziąć ją z przodownikami ochrony roślin w gromadach. Nadać walce ze stonką ziemniaczaną charakter ogólnokrajowej mobilizacji, przy czym znacznie zwiększyć uzbrojenie w sprzęt i zapaszenie w środki do zwalczania stonki. Zwiększyć poważnie produkcję środków ochrony roślin, zwłaszcza Azotoku — przy poprawie ich jakości,
- w latach 1954—1955 znacznie zwiększyć w szczególności w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Drobniego i Rzemiosła, produkcję opielaczy lekkich — do około 35 tys. sztuk w 1955 roku i opryskiwaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 roku, przyspieszyć uruchomienie serwiny produkcji opryskiwaczy i opielaczy ciężkich, uruchomić w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego produkcję opielaczy i opryskiwaczy zawieszanych.

4. W celu usprawnienia gospodarki nasiennej i zapewnienia zaopatrzenia całego rolnictwa w nasiona kwalifikowane należy:

- rozbudować organizację nasiennictwa, rozwinąć sieć stacji selekcyjnych gospodarstw nasiennych i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion,
- rozwijać kontraktację nasienną, zakładać pola nasienne w spółdzielniach produkcyjnych, organizować

bloki nasienne w gospodarstwach indywidualnych, zaliczać dostawy nasion kwalifikowanych od gospodarstw indywidualnych i od spółdzielni produkcyjnych na poczet dostaw obowiązkowych na bardziej korzystnych warunkach. Zwiększyć ilość punktów oczyszczania nasion przy gminnych spółdzielniach i GOM.

- rozwijać w instytutach i stacjach selekcyjnych hodowlę nowych odmian i odmian zób plennych, odpornych na choroby i szkodniki: sadzeniaków, a także wyprodukować w możliwie krótkim czasie odpowiednią ilość elit i superelit roślin włóknistych, oleistych, motylkowych i warzyw,
- dla zabezpieczenia na wypadek nieurodzaju przystąpić w 1954 roku do tworzenia Państwowej Rezerwy Nasiennej.

5. W celu zapewnienia dalszej mechanizacji produkcji roślin uprawnych należy:

- zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze.

W roku 1955 produkcja maszyn i narzędzi dla rolnictwa winna wzrosnąć przeszło dwukrotnie w porównaniu z 1953 rokiem. Dostawy siewników winny wzrosnąć o około 50 proc., sadzarek do ziemniaków dwu i półkrotnie, koparek do ziemniaków przeszło dwu i półkrotnie, worywaczy do buraków przeszło czterokrotnie.

- znacznie zwiększyć stopień wykorzystania ciągników i maszyn rolniczych i szerzej stosować system agregowania maszyn w PGR i POM,
- zwrócić szczególną uwagę na mechanizację upraw międzyrzędowych i w tym celu znacznie zwiększyć zaopatrzenie w narzędzia zawieszane do upraw międzyrzędowych,
- uruchomić produkcję wysokowydajnych maszyn dla sprzętu zbóż oraz

dla mechanizacji upraw i sprzętu okopowych i roślin przemysłowych.

W szczególności podjąć w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego produkcję kombajnów zbożowych, sadzarek do kwadratowo-gniazdowego sadzenia ziemniaków, przygotować uruchomienie produkcji kombajnów ziemniaczanych.

- przystąpić do produkcji nowych, bardziej ekonomicznych typów traktorów,
- zapewnić szybkie opracowanie konstrukcji nowych i wydajniejszych maszyn i urządzeń dla dalszej mechanizacji robót polowych oraz w tym celu rozbudować biura konstrukcyjne maszyn rolniczych,
- osiągnąć znaczną poprawę jakości maszyn i narzędzi rolniczych produkowanych w zakładach Ministerstwa Przemysłu Maszynowego i Ministerstwa Przemysłu Drobniego i Rzemiosła,
- zwiększyć zaopatrzenie w części zamienne do traktorów i maszyn rolniczych oraz usprawnić dystrybucję części zamiennych,
- w celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni zasiewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

- do końca 1955 roku zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,
- podjąć prace nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rządziej załudnionych i pozabawionych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

6. W celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni zasiewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

- do końca 1955 roku zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,
  - podjąć prace nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rządziej załudnionych i pozabawionych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.
- Ministerstwo Rolnictwa winno zapewnić pełniejsze zagospodarowanie wschodnich obszarów województwa lubelskiego i rzeszowskiego, stwarzając odpowiednie warunki dla osadników — chłopów i robotników rolnych.
- znacznie wzmocnić kampanie osiedleńcze na poszczególnych terenach Ziemi Odzyskanych. W okęgach rolniczych, gdzie istnieją jeszcze na wsi pewne nadwyżki siły roboczej, wzmocnić akcje propagandową i organizacyjną dla znacznego rozszerzenia osadnictwa.

II. Zadania w dziedzinie wzrostu hodowli i rozwoju bazy paszowej

W naszym rolnictwie istnieją poważne rezerwy dla szybkiego wzrostu produkcji pasz i podniesienia ilości i jakości pogłowia.

Rezerwy te były jednak dotąd niedostatecznie wykorzystywane.

Stan ten wpłynął niekorzystnie na rozwój hodowli w okresie ostatnich lat, zwłaszcza na hodowlę bydła rogatego. Od 1949 roku pogłowia była wzrost o około 4 proc.

Mimo zwiększenia mleczności krow w stosunku do okresu przedwojennego, pozostaje ona jeszcze na stosunkowo niskim poziomie.

Średnia waga bydła przekroczyła dość znacznie poziom przedwojenny, wzrost ten jest jednak jeszcze niedostateczny.

Pogłowia trzody chlewnej, mimo znacznego wzrostu w stosunku do roku 1949 i przekroczenia o około 50 proc. ilości świń, przypadającej na 100 ha ziemi ornej w Polsce przed wojną, wykazuje w poszczególnych okresach duże wahania.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia owiec, które zwiększyło się o 71 proc. w porównaniu z rokiem 1949, wydajność wełny z owcy wzrosła bardzo nieznacznie, a także jakość jej nie uległa istotnej poprawie.

Zasadniczą przyczyną niedostatecznego wzrostu hodowli i niskiej jeszcze produktywności zwierząt jest słaby rozwój bazy paszowej, wynikający zarówno z niedostatecznej produkcji zbóż i ziemniaków, jak i niskiej wydajności łąk i pastwisk. Również zbiory roślin pastewnych, a w tej liczbie upraw poplonowych, mimo pewnego wzrostu są wysoce niedostateczne. Ponadto występują poważne straty w zbiorach siana, ziemniaków, zielonek z powodu ich nieterminowego sprzętu, niewłaściwego przechowywania i nieracjonalnego skarmiania.

Na stan produkcji zwierzęcej ujemnie wpływa również niski jeszcze poziom obsługi zootechnicznej.

Hodowla zarodowa jest jeszcze słabo rozwinięta, niedostateczna jest ilość punktów kopulacyjnych i jakość rozplodników na tych punktach. Mimo poważnych osiągnięć w dziedzinie profilaktyki i leczenia weterynaryjnego, poziom ich nie zapewnia w pełni skutecznej walki z chorobami zakaźnymi. Poważne szkody przynoszą często występujące wypadki jałowoci u krow.

a także choroby młodzieży i duża ilość padnięć, zwłaszcza prosiąt.

Na podstawie oceny stanu hodowli i możliwości jej rozwoju ustalają się na lata 1954 — 1955 następujące zadania:

- zwrócić szczególną uwagę na szybsze podnoszenie pogłowia bydła rogatego, uzyskanie większej mleczności krow, zwiększenie przeciętnej wagi i poprawę jakości bydła rzeźnego.

Podnieść stan pogłowia bydła do 7,9—8,1 mln sztuk, tj. o 7—10 proc. w porównaniu z rokiem 1953 i osiągnąć w roku 1955 przeciętnie w kraju co najmniej 26 krow na 100 ha użytków rolnych.

- osiągnąć zwiększenie pogłowia trzody chlewnej do 10,6—11,1 mln sztuk, tj. o 10—15 proc. w porównaniu z rokiem 1953, zapewniając jednocześnie właściwy udział ilości macior w całości pogłowia,
- zapewnić dalsze wysokie tempo przyrostu pogłowia owiec, rozszerzając ich hodowlę na terenach, w których hodowla ta jest słabo rozwinięta. Pogłowia owiec winno wzrosnąć w roku 1955 do 4,2—4,3 mln sztuk, tj. o około 25 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Jednocześnie należy zapewnić poprawę wydajności i jakości wełny.

Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu pogłowia zwierząt i podniesienia ich produktywności niezbędne są:

- znaczny rozwój bazy paszowej oraz zasadnicze polepszenie wykorzystania paszy,
- usprawnienie gospodarki zarodowej,
- poprawa obsługi zootechnicznej,
- poprawa ochrony weterynaryjnej zwierząt,
- zwiększenie budownictwa pomieszczeń gospodarskich,
- postęp w mechanizacji prac hodowlanych.

1. W celu zapewnienia odpowiedniej ilości pasz dla potrzeb hodowli należy:

- zapewnić osiągnięcie wzrostu wydajności łąk i pastwisk. W tym celu niezbędne jest przede wszystkim znaczne rozszerzenie prac melioracyjnych. Nakłady inwestycyjne na melioracje

(Ciąg dalszy na str. 4)

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

(Ciąg dalszy ze str. 3)

wzrosną w roku 1955 o 75 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Zasięg prac melioracyjnych winien być znacznie zwiększony przez szeroki rozwój lokalnych prac melioracyjnych, podejmowanych przez zainteresowanych chłopów w gromadach i gminach, przy zapewnieniu odpowiedniej pomocy ze strony służby wodno-melioracyjnej.

Dla uniknięcia poważnych strat w zbiorach i uzyskania paszy, zawierającej większą ilość białka, niezbędne jest upowszechnienie wczesnego koszenia traw i suszenia siana na kozłach lub innych urządzeniach.

W sektorze socjalistycznym i w gospodarce indywidualnej zapewnić należy szersze podjęcie zabiegów pielęgnacyjnych w gospodarce łkowej stosowanie nawożenia łak, zwiększenie produkcji cennych nasion traw wieloletnich, wapnowanie łak zakwaszonych. W PGR i w spółdzielniach produkcyjnych można osiągnąć poważne zwiększenie wykorzystania pastwisk przez stosowanie systemu wypasu kwatrowego.

Niezbędne jest podjęcie środków dla lepszego zagospodarowania terenów łkowych w województwach zielonogórskim i szczecińskim. Wymaga to wzmocnienia mechanizacji prac łkowych - melioracyjnych w PGR i spółdzielniach produkcyjnych na tych terenach oraz usprawnienia organizacji grup kołnych.

Zadaniem Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemiosła oraz Ministerstwa Rolnictwa jest zwiększenie produkcji i uruchomienie nowych typów maszyn i urządzeń dla mechanizacji uprawy łak i robót melioracyjnych.

b) zwiększać stopniowo obszar upraw pastewnych i podnieść ich plony oraz rozszerzyć powierzchnię zasiewu poplonów o 250 tys. ha w ciągu najbliższych dwóch lat.

Zwiększyć produkcję wysokowartościowych pasz białkowych przez rozszerzenie uprawy łubinu i wyki ozimej.

Rozszerzyć uprawę końskiego zębu, słonecznika pastewnego i innych roślin nadających się do kiszenia.

c) upowszechnić zakładanie silosów i zakiszenie pasz w celu zapewnienia odpowiedniej i obfitej paszy dla bydła i trzody chlewnej na okres zimowy.

Państwowa służba rolna winna w oparciu o aktywny społeczny w gromadach zapewnić szeroką popularyzację zakładania silosów, rozszerzenia zasiewów poplonów dla zwiększenia masy silosowej, wykorzystania ubocznych produktów roślinnych, a zwłaszcza liści buraczanych dla zwiększenia zasobów pasz.

W ciągu lat 1954-1955 należy dążyć do osiągnięcia produkcji 1-2 ton kiszonek rocznie na krowę.

d) zwiększyć produkcję pasz treściwych i mieszanek paszowych, zwłaszcza w zakładach Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Mini-

sterstwa Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego oraz Ministerstwa Skupu.

2. W celu upowszechnienia racjonalnych metod żywienia zwierząt należy zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa do znacznego rozszerzenia poradnictwa żywieniowego. Odpowiednie instytuty i placówki naukowe winny przepracować nowe normy żywienia zwierząt z uwzględnieniem terenowych warunków paszowych.

3. Dla usprawnienia gospodarki zarodowej i znacznego rozszerzenia hodowli zarodowej należy:

a) osiągnąć w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą męczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

Wymaga to znacznego rozszerzenia sieci gospodarstw zarodowych w państwowych gospodarstwach rolnych i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwijanie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontraktacji przychówka i zwiększoną pomoc dla hodowców sztuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozplodników.

Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni, a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości.

b) sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozplodników: buhajów 62 tys. sztuk, ogierów 8 tys. sztuk, knurów ok. 33 tys. sztuk, tryków około 45 tys. sztuk. Rozszerzyć należy także sieć stacji sztucznego unasienniania.

4. Dla rozszerzenia i usprawnienia ochrony weterynaryjnej należy:

a) znacznie wzmocnić działalność służby weterynaryjnej i szeroko prowadzić akcję profilaktyczną.

b) znacznie rozbudować sieć lecznic, przychodni i punktów weterynaryjnych.

c) zwiększyć produkcję szczepionek i surowic niezbędnych do rozszerzenia szczepień ochronnych, szczególnie przeciwko pomorowi i różycy.

d) wzmocnić walkę z jałowością krów i wprowadzić bezpłatne jej leczenie przez państwową służbę weterynaryjną.

5. Dla uzyskania postępu w mechanizacji prac hodowlanych w spółdzielniach i państwowych gospodarstwach rolnych niezbędne jest podjęcie szeregu środków technicznych i organizacyjnych.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Ministerstwo Przemysłu Drobno- i Rzemiosła winny rozszerzyć produkcję maszyn z napędem mechanicznym do przygotowywania pasz, samoczynnych poidel, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni itd. oraz podjąć produkcję elektrycznych do jarek.

III. O środkach pomocy dla rozwoju produkcji w gospodarstwach indywidualnych

Przed indywidualnymi gospodarstwami chłopskimi stają poważne zadania szybszego rozwoju ich produkcji roślinnej i hodowlanej. W gospodarstwach tych istnieją jeszcze poważne rezerwy produkcyjne. Wykorzystanie tych rezerw przez chłopów pracujących przyniesie gospodarce narodowej wzrost produkcji rolniczej, a właścicielom tych gospodarstw zapewni wzrost dochodów.

Dla osiągnięcia wzrostu produkcji rolniczej niezbędne jest stosowanie środków zmierzających do silniejszego zainteresowania materialnego chłopów pracujących we wzroście produkcji towarowej oraz wzmoczenie pomocy produkcyjnej, kredytowej, agrotechnicznej i zootechnicznej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych.

W tym celu należy:

— ustalać w latach następnych dostawy obowiązkowe na nie zwiększającym się poziomie.

— rozszerzyć kontraktacje na dogodnych dla chłopów warunkach.

— rozszerzyć system ulg podatkowych i pomoc kredytową dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych chłopów.

— zwiększyć zaopatrzenie wsi w materiały budowlane, przede wszystkim dla budownictwa pomieszczeń gospodarczych.

— polepszyć obsługę gospodarstw chłopów małorolnych i średniorolnych przez GOM i POM.

— zwiększyć sprzedaż gospodarstwom

indywidualnym maszyn rolniczych, nawozów sztucznych i innych środków produkcji.

— usprawnić handel wiejski, zwiększyć zaopatrzenie wsi w artykuły konsumpcyjne, rozszerzyć sieć punktów skupu artykułów rolniczych i sieć punktów usługowych dla wsi.

— uporządkować sprawy prawne dotyczące chłopskiej własności ziem.

1. W dziedzinie dostaw obowiązkowych należy:

a) ustalać od roku 1954 wymiar ogólny dostaw obowiązkowych na poziomie, nie wyższym niż w roku 1953, co przy wzroście produkcji rolniczej zapewni, że z roku na rok dochody wsi będą rosły, bowiem przy pełnym wykonaniu dostaw obowiązkowych będzie rosła sprzedaż zboża, ziemiaków, mleka i żywca po wyższych cenach na warunkach kontraktacyjnych, bądź na warunkach wolnego rynku.

Obowiązkowe dostawy obejmują obecnie i obejmować będą w latach następnych zboża, ziemiaki, mleko, żywiec trzody chlewnej i bydła. Pozostałe działy produkcji rolniczej nie będą w okresie lat następnych objęte obowiązkowymi dostawami. Dotyczy to upraw przemysłowych, warzyw i owoców, wełny, siana i upraw pastewnych, drobiu, jaj, roślin strączkowych jadalnych, gryki itd.

b) utrzymać wprowadzone w roku 1954 następujące zmiany w systemie ulg i zamienników:

— zwolnienie indywidualnych gospodarstw małorolnych o powierzchni nie większej niż 1 ha użytków rolnych począwszy od 1 stycznia 1954 r. od obowiązkowych dostaw żywca i mleka.

— zwolnienie gospodarstw, które przejmują do zagospodarowania odłogi i inne niezagospodarowane użytki rolne od obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka, przypadających z tych gruntów na okres 3 pierwszych lat ich użytkowania.

— przyznanie gospodarstwom do 5 ha prawa na wykonanie 30 proc. obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych — dowolnym rodzajem zwierząt rzeźnych albo zwierzętami hodowlanymi lub włączyć owczą.

— gospodarstwa do 3 ha oraz gospodarstwa specjalizujące się w poszczególnych gałęziach hodowli i produkcji roślinnej winny otrzymać w latach następnych możliwość zastąpienia w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywca, mleka ziemniaków lub innych ziemiopłodów.

Utrzymanie na następnym roku obowiązkowych dostaw na tym samym ogólnym poziomie i rozszerzenie systemu ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach stwarza jeszcze bardziej sprzyjające warunki, by gospodarstwa chłopskie wykonywały obowiązkowe dostawy w pełni, terminowo i sprawnie.

Organizacje partyjne i rady narodowe winny wnieść wysiłki w kierunku osiągnięcia pełnego i terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw, sta nowiących ważny element spójnej ekonomicznej między miastem i wsią.

2. W dziedzinie kontraktacji jako najdogodniejszej dla chłopów formy zbytu ich produktów należy:

a) rozwijać kontraktację trzody chlewnej i wieprzowiny, zwiększyć kontraktację prosiąt i warchlaków oraz zwiększyć kontraktację młodego bydła rzeźnego.

b) dla stworzenia możliwości zakupu bydła przez gospodarstwa małorolne i średniorolne rozszerzyć kontraktację cieliczek użytkowych, pochodzących od krów o sprawdzonej wysokiej użyteczności, obejmując nią 75 tys. cieliczek w roku 1954 i 100 tys. cieliczek w roku 1955.

3. W dziedzinie podatków należy:

a) zmniejszyć poczynając od roku 1954 progresję podatkową dla gospodarstw chłopskich na niektórych słabszych zagospodarowanych terenach.

b) wprowadzić indywidualne ulgi podatkowe dla gospodarstw, których stan zagospodarowania jest jeszcze górnio słaby i które zobowiązują się do osiągnięcia w określonym terminie właściwego stanu zagospodarowania.

4. W celu rozszerzenia pomocy kredytowej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych należy:

a) zabezpieczyć udzielanie kredytów na zakup krów i jałówek przede wszystkim gospodarstwom nie posiadającym krów.

b) zapewnić gospodarstwom małorolnym i średniorolnym kredyty dla budowy pomieszczeń dla inwentarza, przy czym uprzywilejować należy gospodarstwa prowadzące hodowlę zarodową oraz podejmujące się wycowu na podstawie kontraktacji.

c) zwiększyć kredyty na rozwój upraw specjalnych, zakup nawozów itp.

d) zwiększyć znacznie bankowe kredyty inwestycyjne dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych, usprawnić pracę Narodowego Banku Polskiego i gminnych kas spółdzielczych w zakresie kredytowania wsi.

5. Dla umożliwienia gospodarstwom indywidualnym podejmowania w szerszej mierze niż dotąd budownictwa gospodarczego oraz dokonywania remontów zabudowań należy obok pomocy kredytowej zwiększyć w roku 1955 sprzedaż rynkową materiałów budowlanych dla wsi o 55-65 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

Należy rozwinąć szeroko produkcję materiałów budowlanych na potrzeby wsi przez przemysł terenowy, uruchomić nieczynne w chwili obecnej małą cegielnię, betoniarnię itd.

6. W celu jak najlepszego wykorzystania gruntów dopomóc chłopom małorolnym i średniorolnym, którzy o to się zwrócą, w scaleniu gruntów położonych w nadmiernej szachownicy.

7. Rozszerzyć pomoc dla GOM,

które są ważnym czynnikiem mechanizacji pracy w indywidualnych gospodarstwach chłopskich i ograniczania wyzysku kułackiego. W tym celu należy:

a) zwiększyć ilość gminnych ośrodków maszynowych, zwłaszcza na terenie województw centralnych i wschodnich.

b) zwiększyć zaopatrzenie GOM w maszyny rolnicze, zwłaszcza w siewniki zbożowe, maszyny żniwne, koparki, kosiarki i agregaty omlotowe, lekką aparaturę do ochrony roślin oraz zorganizować przy GOM punkty czyszczenia nasion.

c) zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę kuźni i warsztatów pomocniczych GOM i zapewnić ich właściwe wyposażenie.

d) rozszerzyć zakres pomocy sąsiedzkiej i powiązać ją z pracą GOM, by umożliwić korzystanie z maszyn GOM chłopom małorolnym i średniorolnym nie posiadającym koni.

e) obniżyć opłaty pobierane przez GOM, by bardziej udostępnić chłopom małorolnym i średniorolnym korzystanie z ich usług.

f) zapewnić stałą kontrolę terenowych rad narodowych nad pracą GOM.

g) stworzyć przy GOM społeczne komitety, które będą czuwały nad właściwym przydziałem i wykorzystaniem sprzętu.

8. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprężeniu zbóż, POM winny organizować odpowiednie brygady traktorowe. Jednocześnie POA winny organizować grupy sąsiedzkiej uprawy, które korzystać będą z ich usług, na warunkach ulgowych oraz innych ulg przewidzianych dla uczestników tych grup. POM winny również znacznie zwiększyć opiekę oraz pomoc techniczną i zaopatrzeniową dla GOM.

9. Dla polepszenia zaopatrzenia gospodarstw indywidualnych w środki produkcji należy:

a) zwiększyć zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych oraz GOM w maszyny i narzędzia rolnicze, w szczególności: w siewniki — z 6,5 tys. sztuk w 1953 roku do 13 tys. sztuk w 1955 roku, w koparki — z 8 tys. sztuk do 18 tys. sztuk, w parniki — z 38 tys. sztuk do 75 tys. sztuk, w obsypniki — z 26 tys. sztuk do 74 tys. sztuk, w opielacze konne — z 8 tys. sztuk do 23 tys. sztuk, w kultywatory — z 17 tys. sztuk do 20 tys. sztuk.

Ministerstwa: Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Przemysłu Drobno- i Rzemiosła zabezpieczą uruchomienie ponadto dodatkowej produkcji narzędzi rolniczych i części zamiennych w zakładach o innym kierunku produkcyjnym.

b) zwiększyć sprzedaż gospodarstwom indywidualnym nawozów sztucznych w roku 1955 w stosunku do roku 1953 o około 40 proc.

c) zwiększyć poważnie zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych w gwoździe, bednarę, obręczówkę, konwie, uprząż, rzemień, drewno opałowe, łopaty, szpadle, łańcuchy itp.

d) znacznie usprawnić zaopatrzenie istniejących kuźni w paliwo i żelazo oraz powiększyć w możliwie krótkim czasie sieć kuźni, udzielając w tym celu pomocy zarówno spółdzielniom pracy, jak i indywidualnym rzemieślnikom.

e) wykorzystać wszystkie możliwości znacznego poprawienia i usprawnienia zaopatrzenia wsi przez rozwój produkcji państwowego i spół-

dzielczego przemysłu terenowego oraz prywatnego rzemiosła, w szczególności — produkcji narzędzi i materiałów niezbędnych w gospodarstwie wiejskim dla celów produkcyjnych i gospodarstwa domowego, a zwłaszcza wozów, części do wozów, kół, uprząży, grabi, różnych wyrobów z drewna, naczyń glinianych, porowozów itp.

10. Dla usprawnienia handlu na wsi i polepszenia zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne należy:

a) poważnie zwiększyć przydziały dla wsi artykułów konsumpcyjnych, uwzględniając w asortymencie potrzeby wsi i zmiany zapotrzebowania związane ze wzrostem stopy życiowej i wymaganiami konsumenta wiejskiego, w szczególności znacznie zwiększyć zaopatrzenie wsi w naczynia emaliowane i ocynkowane oraz zwrócić szczególną uwagę na jakość dostarczanych towarów.

b) celem zapobieżenia nadużyciom i kumoterstwu rozszerzyć i wzmocnić społeczną kontrolę przy wszystkich placówkach gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

c) szczególną uwagę zwrócić na właściwą organizację punktów skupu, zwłaszcza punktów skupu mleka i żywca, usprawnić inspekcję mleczarską w celu wzmocnienia walki z nadużyciami przy skupie mleka.

d) w roku 1954 przystąpić w szybkim tempie do rozbudowy sieci zakładów usługowych dla wsi i do zwiększenia działalności zakładów już

istniejących. Liczba punktów usługowych — spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś winna wzrosnąć z około 40 tys. w roku 1953 do około 60 tys. w roku 1955.

11. W celu uporządkowania spraw prawnych, dotyczących chłopskiej własności ziem należy:

a) przyspieszyć wydanie dokumentów potwierdzających własność nabywców gruntów z tytułu reformy rolnej i osadnictwa.

b) uwłaszczyć dzierżawców gruntów Państwowego Funduszu Ziemi. Na życzenie zainteresowanych uznać za zakończone rozrachunki Funduszu Ziemi z repatriantami zwa Buga i traktować gospodarkę im przydzieloną jako ekwiwalent posiadanych przez nich poprzednio gospodarstw.

c) zatwierdzić formalności związane z własnością nabywców gruntów z parcelacji przedwojennej oraz z własnością chłopów pracujących, którzy nabywali grunty przed wejściem w życie ustawy o reformie rolnej i zwolnić ich z opłaty podatku od nabycia praw majątkowych, a dokonane z tego tytułu wpłaty — zaliczyć na poczet podatku gruntowego.

d) uznać za zakończoną weryfikację nadań oraz uchylić niewykonane orzeczenia weryfikacyjne władz z wyjątkiem wypadków nadużyć, dochodzonych w trybie administracyjnym.

e) zwrócić uwagę na ścisłe przestrzeganie praworządności w dziedzinie chłopskiej własności ziem, w szczególności na przestrzeganie przepisów, dotyczących wymiaru gruntów przy tworzeniu spółdzielni produkcyjnych.

12. Należy zobowiązać Ministerstwa: Rolnictwa, Skupu i Finansów, by opracowały i przedstawiły Prezydium Rządu projekty odpowiednich ustaw i rozporządzeń dla wcielenia w życie przedstawionych wyżej środków.

IV. Zadania w dziedzinie dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielni produkcyjnych

Słuszna linia partii, zmierzająca do rozwijania zespołowych form gospodarki w rolnictwie, doprowadziła już do stworzenia poważnej liczby spółdzielni produkcyjnych, które mimo krótkiego okresu istnienia wykazały w praktyce wyższą gospodarkę socjalistyczną w rolnictwie nad gospodarką indywidualną.

Młody ruch spółdzielczości produkcyjnej w Polsce ma już za sobą poważne osiągnięcia. Spółdzielnie produkcyjne uzyskały plony zbóż przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarce indywidualnej i znacznie rozwinięty hodowlę bydła, trzody chlewnej i owiec. W spółdzielniach, gospodarujących dłużej niż rok, obsada trzody chlewnej na 100 ha ziemi ornej, licząc łącznie z gospodarzką przyzagrodową, jest już w szeregu województw większa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Towarowość produkcji w spółdzielniach jest znacznie wyższa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Szeroka pomoc w dziedzinie mechanizacji, udzielana spółdzielniom przez państwo ludowe, powoduje, że praca w spółdzielniach stała się wydajniejsza i lżejsza niż w drobnej gospodarce chłopskiej.

Chłopi-spółdzielcy osiagają zazwyczaj już w pierwszym roku wyższe dochody niż w okresie, gdy gospodarowali indywidualnie. Jednocześnie korzystają oni w szerokim i rosnącym stopniu z urządzeń kulturalnych i socjalnych.

Spółdzielczość produkcyjna stała się już poważnym czynnikiem w życiu wsi polskiej, oddziaływającym na miliony chłopów pracujących — nie spółdzielców. W spółdzielniach produkcyjnych wyrosło wielu pro-

(Ciąg dalszy na str. 5)

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

(Ciąg dalszy ze str. 4)

dujących ludzi nowej wsi polskiej — mistrzów urodzaju i hodowli. Dobrze gospodarujące spółdzielnie są pracą i wynikami zachęcają coraz większą liczbę chłopów małych i średniorolnych do zespołowych form gospodarowania.

Przy niewątpliwych osiągnięciach młodego ruchu spółdzielczości produkcyjnej postada on jeszcze szereg braków i niedociągnięć.

Ruch spółdzielczości produkcyjnej na terenach województw centralnych i wschodnich rozwija się powoli i pozostaje wyraźnie w tyle za innymi częściami kraju.

Istnieją jeszcze na terenie całego kraju spółdzielnie, które — wskutek odgradzania się od sąsiadujących z nimi małych i średniorolnych chłopów i zasklepienia się we własnym szczyplym gronie — nie zdobywają nowych członków i gospodarują na małych obszarach ziemi. Nie pozwala im to na osiągnięcie wszystkich korzyści, które zapewniła gospodarka uspołeczniona.

Obok wielu przodujących spółdzielni produkcyjnych, które wyróżniają się dobrą organizacją pracy, osiągają piękne wyniki w produkcji roślinnej i hodowlanej, zapewniają swym członkom wysoką wartość dniówki obrachunkowej — istnieją jeszcze spółdzielnie, gospodarujące nieprawidłowo i nie osiągające należytych wyników.

Należy podkreślić niedostateczny jeszcze rozwój hodowli bydła rogatego, uprawy okopowych, zwłaszcza ziemniaków, oraz brak należytej troski o rozszerzenie upraw roślin pastewnych i wykorzystanie łąk i pastwisk.

Z oceny dotychczasowego rozwoju ruchu spółdzielczości produkcyjnej wynika następujące podstawowe zadania:

- dalsze organizacyjno - ekonomiczne umocnienie spółdzielni produkcyjnych, tak aby stały się one przykładem i wzorem dla chłopów pracujących, by oddziaływały na nich i przekonywały ich o wyższości gospodarki zespołowej.
- zapewnienie dalszego nieustannego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej na terenie całego kraju, na gruncie pełnej dobrowolności i w oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego.

Warunkiem ekonomicznego - organizacyjnego umocnienia spółdzielni produkcyjnych jest wszechstronny rozwój ich produkcji, pełne wykorzystanie pomocy technicznej POM, stosowanie przodujących zabiegów agrotechnicznych i zootechnicznych, wzmocnienie podstaw finansowych gospodarki spółdzielczej, racjonalna organizacja pracy, rozwijanie inicjatywy i aktywności chłopów - spółdzielców, pełne przestrzeganie zasad statutu i samorządu spółdzielczego.

1. Dla osiągnięcia wszechstronnego rozwoju produkcji rolniczej w spółdzielniach produkcyjnych należy:

- a) wzmocnić walkę o wzrost plonów zbóż jako podstawy rozwoju całej produkcji rolniczej w spółdzielniach produkcyjnych,
- b) zapewnić znacznie szybszy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego, zapewnić odpowiednią dla tej hodowli bazę paszową. W tym celu:
  - okazywać pomoc spółdzielniom produkcyjnym w szybkiej budowie, już w pierwszym roku ich działalności, pomieszczeń gospodarczych, zwłaszcza obór i chlewni.
  - udzielać pomocy spółdzielniom produkcyjnym w nabyciu materiału hodowlanego dla gospodarki zespołowej.
  - zapewnić bezpłatną pomoc weterynaryjną w leczeniu inwentarza stanowiącego własność zespołu.
  - okazywać członkom spółdzielni nie posiadającym krów na działkach przyzgodowych pomoc w nabyciu krów lub jałówek,
  - umożliwiać spółdzielniom produkcyjnym, w drodze pomocy kredytowej państwa, zakupu bydła stanowiącego wkład inwentarza nowowstępujących członków z wypłatą należności już w pierwszym roku ich przystąpienia do spółdzielni.
  - zwiększać produkcję pasz, upraw roślin pastewnych, zwłaszcza motylkowych i znacznie podnieść wydajność łąk i pastwisk,
  - zakładać silosy w każdej spółdzielni produkcyjnej,

c) zwrócić szczególną uwagę na podniesienie plonów i rozszerzenie uprawy ziemniaków i roślin przemysłowych oraz na rozwój warzywnictwa i sadownictwa, zwłaszcza w rejonach ośrodków miejskich i wczasowych,

d) rozwijać w przodujących spółdzielniach produkcję nasion kwalifikowanych i hodowlę bydła zarodowego. Zakładać we wszystkich spółdzielniach produkcyjnych pola nasienne, w celu umożliwienia pokrycia potrzeb własnych spółdzielni i zaopatrywania indywidualnych gospodarstw chłopskich w ziarno siewne na zasadach wymiany. Spółdzielniom, obejmującym obszar ponad 500 ha, produkującym nasiona kwalifikowane lub hodującym bydło zarodowe, należy przydzielać agronomów lub zootechników, oplatanych z budżetu państwa,

e) zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie w spółdzielniach produkcyjnych prawidłowego zmiernowania upraw. W spółdzielniach, gospodarujących na większych obszarach, wprowadzać przy pomocy rolniczych Instytutów badawczych i służby agronomicznej Ministerstwa Rolnictwa urzędzenia rolne i planowe płodozmiany oraz przystąpić do opracowania perspektywicznych planów wszechstronnego ich rozwoju. Spółdzielniom tym należy zapewnić szczególną pomoc w zakresie kadr fachowych, mechanizacji upraw i hodowli oraz stosowania nowoczesnej agrotechniki.

f) rozszerzyć działalność spółdzielni produkcyjnych w dziedzinie likwidacji odłogów w oparciu o Uchwałę Rządu przewidującą ulgi spółdzielniom likwidującym odłogi.

2. Dla organizacyjno - ekonomicznego umocnienia gospodarki spółdzielczej należy:

a) ściśle przestrzegać zasady materialnego zainteresowania członków spółdzielni w podnoszeniu wydajności pracy i osiąganiu wyższych wyników produkcyjnych. Wymaga to przede wszystkim powszechnego wprowadzenia norm dla każdego rodzaju roboty i ścisłego przestrzegania zasady opłaty według ilości i jakości wykonywanej pracy,

b) zapewnić wzrost kwalifikacji zawodowych i politycznych kierowniczej kadry spółdzielni produkcyjnych, rozbudować system kursów i szkół dla tej kadry oraz rozszerzyć masowe szkolenie członków spółdzielni produkcyjnych w ramach upowszechnienia wiedzy rolniczej,

c) zapewnić należytą organizację pracy zespołowej w uprawie i hodowli. W tym celu należy w większych spółdzielniach tworzyć oddzielne brygady polowe i hodowlane, a w mniejszych spółdzielniach, w których nie jest celowe tworzenie odrębnych brygad hodowlanych, zapewnić powołanie wewnątrz brygady mieszanej — specjalnej grupy hodowlanej. Wskazane jest także tworzenie wewnątrz brygad polowych ogniw dla wykonywania robót szczególnie pracochłonnych. Pomędzy spółdzielniami i wewnątrz spółdzielni szeroko wino się rozwijać socjalistyczne współzawodnictwo pracy,

d) usprawnić gospodarkę finansową spółdzielni i działalność komisji rewizyjnej i ściśle przestrzegać podziału dochodu zgodnie ze statutem, a zwłaszcza wydzielenia funduszy niepodzielnych i racjonalnego ich rozchodowania,

e) umocnić samorząd spółdzielczy. Wymaga to w szczególności zapewnienia aktywnego udziału członków w omawianiu i decydowaniu na ogólnych zebraniach najważniejszych spraw spółdzielni i przestrzegania statutowych uprawnień zarządu spółdzielni,

f) uporządkować przepisy o dostawach obowiązkowych dla spółdzielni produkcyjnych, przy zachowaniu przysługujących im ulg. Wymiar dostaw należnych od spółdzielni winien być ustalony w oparciu o odrębnie opracowane zasady, w sposób zapewniający zainteresowanie materialne spółdzielców w dalszym wzroście produkcji.

Obowiązkowe dostawy żywności, mleka i ziemniaków dla spółdzielni, zagospodarowujących odłogi lub też gospodarujących na gruntach Państwowego Funduszu Ziemi, na którym nie mogą przejściowo prowadzić intensywnej go-

spodarki, winny być ograniczone wyłącznie do obszaru ziemi, wnie sionego przez samych członków spółdzielni.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wobec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944—1949, a przejętych przez Bank Rolny.

3. Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a) w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to konieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiązkami,

b) dokładać starań, by spółdzielnie obejmowała dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi,

c) zwrócić uwagę na planowe przy-

V. O usprawnieniu pracy państwowych ośrodków maszynowych

Państwowe ośrodki maszynowe stanowią jedną z podstawowych dźwigni socjalistycznej przebudowy wsi i walki o wprowadzenie do naszego rolnictwa nowoczesnych metod uprawy roli. POM winny zapewniać obsługę techniczną spółdzielni produkcyjnych, pomagać im w stosowaniu przodujących metod agrotechniki i współdziałać w umacnianiu organizacyjnym, ekonomicznym i politycznym spółdzielni.

Liczba POM wzrosła na koniec 1953 roku do 401. POM posiadają już 16,4 tys. traktorów przeliczeniowych i poważny park maszynowy. W POM pracuje około 40 tys. pracowników w tym ponad 4 tys. agronomów, mechaników i innych specjalistów.

POM przyczyniły się w znacznym stopniu do rozwoju i osiągnięć spółdzielczości produkcyjnej i stanowią już obecnie poważny czynnik mechanizacji polskiego rolnictwa.

Jednakże praca POM wykazuje jeszcze poważne braki i niedomagania.

POM często ograniczają swą działalność wyłącznie do technicznej obsługi spółdzielni produkcyjnych i nie okazują im dostatecznej pomocy, zwłaszcza w organizacji produkcji i opanowywaniu nowoczesnej, przodującej agrotechniki.

Jakość prac wykonywanych przez POM dla spółdzielni w wielu wypadkach jest jeszcze niska.

Stopień wykorzystania sprzętu technicznego POM — zwłaszcza traktorów, snopowiązałek, koparek — jest niedostateczny.

Dla wykonania przez POM w pełni ich doniosłych zadań, dla usunięcia występujących jeszcze w ich pracy braków i niedociągnięć należy:

1. Ustalić, że podstawowym zadaniem POM jest walka o podniesienie plonów wszystkich roślin uprawnych w spółdzielniach produkcyjnych, zapewnienie wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich i zwiększenie ich produktywności oraz zwiększenie globalnej i towarowej produkcji roślinnej i zwierzęcej w obsługiwanych spółdzielniach produkcyjnych. POM winny stale doskonalić mechanizację procesów produkcji polowej, wprowadzać mechanizację procesów produkcji hodowlanej, upowszechniać osiągnięcia nauki i przodujące praktyki rolniczej i zapewniać dalsze organizacyjne, gospodarcze i polityczne umacnianie spółdzielni produkcyjnych i na tej bazie podniesienie dobrobytu i kultury spółdzielców.

2. Zwiększyć odpowiedzialność POM za jakościowe i terminowe wykonanie umów zawartych ze spółdzielniami produkcyjnymi. Umowa między POM a spółdzielnią produkcyjną jest programem wspólnego działania członków spółdzielni i pracowników POM i winna być ściśle dostosowana do planu produkcyjnego każdej spółdzielni, uwzględniać jej stan siły roboczej, sprzętu, i wyposażenia maszynowego.

3. Ściśle powiązać agronomów POM ze spółdzielniami. Praca ich powinna polegać przede wszystkim na оказywaniu bezpośredniej pomocy spółdzielniom w rozwoju ich produkcji rolniczej. Należy im powierzyć na stałe obsługę określonych spółdzielni, by mogli sy-

gotowanie działalności gospodarczej nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju hodowli zespołowej.

4. Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małym i średniorolnym chłopom przez upowszechnianie doświadczeń agro- i zootechnicznych, dostawy nasion kwalifikowanych, dostawy przychówka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywidualnych itd.

Należy zapewnić zacieśnienie więzi członków spółdzielni produkcyjnych z gospodarującymi indywidualnie chłopami pracującymi przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kulturalnym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.

5. Dotychczasowe osiągnięcia spółdzielni produkcyjnych ujawniają wielkie możliwości dalszego szybkiego wzrostu produkcji rolnej. Rozwój spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o coraz szerszą mechanizację i stosowanie postępowych metod agrotechnicznych zapewni niestanęcy wzrost produkcji rolnej, wzrost zamożności i kultury wsi.

VI. Zadania w dziedzinie rozwoju państwowych gospodarstw rolnych

Państwowe gospodarstwa rolne osiągnęły znaczne wyniki w rozwoju produkcji.

Zbiory zbóż wzrosły szybciej niż w gospodarce indywidualnej. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w 1953 roku w porównaniu z 1949 rokiem o 83 proc. W tym samym okresie pogłowia svin wzrosło przeszło czterokrotnie i osiągnęło ponad 900 tys. sztuk. Pogłowie bydła wzrosło 2,4 raza i osiągnęło w połowie 1953 roku 432 tys. sztuk.

Dzięki poważnemu wyposażeniu w traktory i maszyny rolnicze PGR osiągnęły już w zasadzie niemal pełną mechanizację orki, kulturowania, bronowania, sprzętu zbóż i ziemniaków. Wzrosła udział kombinów w sprzęcie zbóż.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć, praca PGR nie można uznać za zadowalającą. PGR nie wykorzystują posiadanych możliwości dla wzrostu produkcji. Zbyt powolny jest wzrost plonów i wydajności produkcji zwierzęcej.

Obok przodujących zespołów, posiadających wielostronnie rozwinięta gospodarke i osiągających wysokie plony, istnieje znaczna liczba gospodarstw, których produkcja znajduje się jeszcze na niskim poziomie.

Nadal pozostają niedostatecznie zagospodarowane najlepsze i najbardziej urodzajne gleby niektórych rejonów, jak lessy lubelskie, Żuławy, część miedzi nadodrzańskich. Duże kompleksy łąkowe są niedostatecznie zagospodarowane i niewykorzystane.

Znaczna liczba zespołów PGR nie wykonuje państwowych planów w zakresie produkcji i dostaw. PGR nie wykonują zadań w dziedzinie gospodarki nasiennej i zarodowej. W wielu zespołach poziom agrotechniki i zootechniki jest jeszcze niski, a prace wykonywane są w nieodpowiednich terminach. Szczególnie zaniedbaną ma miejsce w uprawie i sprzęcie okopowych. Bardzo wiele zaniedbań istnieje na odcinku hodowli.

Park traktorowy i maszynowy nie jest dostatecznie wykorzystany, a nadzór techniczny i konserwacja sprzętu nie znajdują się jeszcze na należytych poziomach. Niski poziom organizacji pracy i rozpowszechnione w wielu gospodarstwach fakty marnotrawstwa powodują nadmiernie wysokie koszty własnej produkcji.

Przewycięzenie tych braków stanowi niezbędny warunek realizacji trudnych zadań, jakie PGR mają obecnie do wykonania.

Przed PGR stoia zadania podniesienia produkcji roślinnej i zwierzęcej przez intensyfikację gospodarki, wzrost plonów i podniesienie produktywności zwierząt.

W roku 1955 w PGR zbiory zbóż powinny być o 150—170 tys. ton wyższe niż w roku 1952. W ciągu najbliższych dwóch lat plony buraków cukrowych i ziemniaków powinny wzrosnąć o 15—20 proc. Stan pogłowia bydła na koniec 1955 roku powinien wzrosnąć w stosunku do 1953 roku o 30—35 proc., a trzoda chlewna o około 20 proc.

Szczególnie ważnym zadaniem państwowych gospodarstw rolnych jest rozwinięcie hodowli zwierząt zarodowych i produkcji nasion kwalifikowanych, zwłaszcza dla zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i gospodarki indywidualnej.

Usprawniając swoją gospodarkę, organizację pracy i wyniki produkcyjne, podwyższając poziom świadomości politycznej założeń, podnosząc zaangażowanie zespołów i gospodarstwa do poziomu przodujących — PGR winny więcej niż dotychczas oddziaływać na wieś gospodarczą i polityczną, a szczególnie pomoc okazując spółdzielniom produkcyjnym w dziedzinie ich dalszego wzrostu i umocnienia gospodarczego i organizacyjnego.

Dla wykonania tych zadań i stworzenia warunków dalszego stałego rozwoju PGR należy:

1. W oparciu o przeprowadzoną zmianę struktur organizacyjnych Ministerstwa umocnić organizacyjnie i kadrowo centralne zarządy i zjednoczenia, zapewnić operatywność w kierowaniu przez nie podległymi im zespołami i gospodarstwami, wzmocnić ich odpowiedzialność za kompleksowe kierownictwo całością produkcji podległych przedsiębiorstw i przewyciężyć do końca istniejące w pracy PGR objawy funkcjonalizmu i biurokratyzmu. Wzmocnić jednoosobowe kierownictwo i odpowiedzialność osobistą dyrektorów zjednoczeń i zespołów oraz kierowników gospodarstw za całokształt wyników w działalności gospodarczej kierowanej jednostki. Umocnić rozrachunek gospo-

traktorowych oraz kierowniczej i inżynieryjno-technicznej kadry POM, zwiększając materialne zainteresowanie załogi POM w wynikach produkcyjnych spółdzielni.

6. Usunąć źródła czestych przesto- jów, wzmocnić walkę o pełne wykorzystanie sprzętu technicznego POM i GOM. Podnieść jakość remontu maszyn, usprawnić ich obsługę techniczną, zwłaszcza w okresie wyczerpanych robót polowych, organizować w spółdzielniach produkcyjnych bazy sprzętu i paliwa w celu zapewnienia ciągłości pracy brygad traktorowych, zostrzyć walkę z wypadkami niedbalego obchodzenia się z maszynami. Szerzej uwzględnić w planach inwestycyjnych POM budowę warsztatów i pomieszczeń na maszyny i narzędzia, wyposażenie POM w warsztaty ruchome i środki łączności, systematycznie podnosić kwalifikacje pracowników POM.

Konieczne jest skierowanie z przemysłu do POM odpowiedniej ilości kwalifikowanych robotników warsztatów oraz personelu inżynieryjno - technicznego.

7. Uznać za wysoce niepomysłny obecny stan zaopatrzenia POM w części zamienne, w wyniku czego wiele traktorów i maszyn rolniczych nie może być w pełni wykorzystanych. Należy ustalić odpowiednie normatywy zużycia części zamiennych i usprawnienie ich dostawy.

8. Dla polepszenia warunków pracy i stabilizacji załóg POM niezbędne jest zwiększenie troski o warunki bytowe i socjalne pracowników, wzmocnienie budownictwa socjalnego i mieszkaniowego, szczególnie budownictwa mieszkań dla wysokokwalifikowanych specjalistów, zapewnienie odpowiednich warunków wyżywienia i zakwaterowania traktorzystom pracującym w polu.

9. Podnieść na wyższy poziom pracę wydziałów politycznych POM, a w szczególności ich prace masowo-polityczne na terenie spółdzielni produkcyjnych oraz prace nad wychowaniem załóg pomocowych w duchu walki o wykonanie planów produkcyjnych. Wydziały polityczne wychowywać winny załogi POM na bojowników socjalistycznej przebudowy rolnictwa na bazie nowoczesnej techniki i zapewnić ugruntowanie socjalistycznego stosunku do mienia państwowego i spółdzielczego.

VI. Zadania w dziedzinie rozwoju państwowych gospodarstw rolnych

Przewycięzenie tych braków stanowi niezbędny warunek realizacji trudnych zadań, jakie PGR mają obecnie do wykonania.

Przed PGR stoia zadania podniesienia produkcji roślinnej i zwierzęcej przez intensyfikację gospodarki, wzrost plonów i podniesienie produktywności zwierząt.

W roku 1955 w PGR zbiory zbóż powinny być o 150—170 tys. ton wyższe niż w roku 1952. W ciągu najbliższych dwóch lat plony buraków cukrowych i ziemniaków powinny wzrosnąć o 15—20 proc. Stan pogłowia bydła na koniec 1955 roku powinien wzrosnąć w stosunku do 1953 roku o 30—35 proc., a trzoda chlewna o około 20 proc.

Szczególnie ważnym zadaniem państwowych gospodarstw rolnych jest rozwinięcie hodowli zwierząt zarodowych i produkcji nasion kwalifikowanych, zwłaszcza dla zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i gospodarki indywidualnej.

Usprawniając swoją gospodarkę, organizację pracy i wyniki produkcyjne, podwyższając poziom świadomości politycznej założeń, podnosząc zaangażowanie zespołów i gospodarstwa do poziomu przodujących — PGR winny więcej niż dotychczas oddziaływać na wieś gospodarczą i polityczną, a szczególnie pomoc okazując spółdzielniom produkcyjnym w dziedzinie ich dalszego wzrostu i umocnienia gospodarczego i organizacyjnego.

Dla wykonania tych zadań i stworzenia warunków dalszego stałego rozwoju PGR należy:

1. W oparciu o przeprowadzoną zmianę struktur organizacyjnych Ministerstwa umocnić organizacyjnie i kadrowo centralne zarządy i zjednoczenia, zapewnić operatywność w kierowaniu przez nie podległymi im zespołami i gospodarstwami, wzmocnić ich odpowiedzialność za kompleksowe kierownictwo całością produkcji podległych przedsiębiorstw i przewyciężyć do końca istniejące w pracy PGR objawy funkcjonalizmu i biurokratyzmu. Wzmocnić jednoosobowe kierownictwo i odpowiedzialność osobistą dyrektorów zjednoczeń i zespołów oraz kierowników gospodarstw za całokształt wyników w działalności gospodarczej kierowanej jednostki. Umocnić rozrachunek gospo-

(Ciąg dalszy na str. 6)

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

(Ciąg dalszy ze str. 5)

darcz w zespołach i stopniowo wprowadzać go w większych gospodarstwach.

2. Osiągnąć stabilizację załóg przez poprawę warunków bytowych i kulturalnych robotników stałych i sezonowych oraz podniesienie ich kwalifikacji. W szczególności zwrócić uwagę na poprawę warunków mieszkaniowych pracowników PGR i w tym celu znacznie zwiększyć remonty budynków mieszkalnych i rozszerzyć budownictwo mieszkaniowe.

W roku 1954 należy wybudować 16,7 tys. izb, a ponadto pomieszczenia mieszkalne dla 9 tys. robotników sezonowych. W r. 1955 należy osiągnąć dalszą poprawę warunków mieszkaniowych w PGR. W pełni wykorzystać środki na budownictwo socjalne zwłaszcza rozszerzyć sieć izbówek dziecięcych i przedszkoli, co umożliwi zwiększenie udziału członków rodzin pracowników w produkcji PGR. Na szeroka skalę podjąć doszkalanie fachowców pracowników.

Przyjąć z pomocą robotnikom i pracownikom przez udzielanie kredytów na zakup krów i na indywidualne budownictwo mieszkaniowe.

3. Zwiększyć wnoszenie techniczne PGR, które jest ważnym czynnikiem w podniesieniu wydajności.

Zaopatrzenie w maszyny i poziom ich eksploatacji winny w ciągu najbliższych dwóch lat zapewnić przy pełnej mechanizacji głównych prac uprawowych dokonanie zbiorów z bóż i rzepaku kombainami do 40 proc. podnieść stan mechanizacji zbioru okonowych upraw międzyrzędowych, sianoścosów, hodowli, prac podwórzowych i transportu.

Należy zwiększyć zaopatrzenie PGR w maszyny rolnicze, jak — sadzarki do ziemniaków, rozrzućniki obornika, kombajny zbożowe, młocarnie o większej wydajności, czyszczalnie oraz urządzenia, służące do mechanizacji hodowli, jak samoczynne nożnice elektryczne, koleiki transportu w oborach i chlewniach, a także poważnie zwiększyć zaopatrzenie PGR w samochody ciężarowe, przyczepy i traktory gąsienicowe.

Jednocześnie należy bardziej równomiernie rozmieścić sprzęt i maszyny w poszczególnych gospodarstwach i zespołach.

W większym stopniu zaopatrzyć warsztaty PGR w maszyny i narzędzia, rozbudować sieć warsztatów, stworzyć warsztaty ruchome, zapewnić dopływ kwalifikowanego personelu warsztatowego, między innymi przez werbowanie pewnej liczby fachowców z przemysłu.

Zwiększone zadania produkcyjne wymagają polepszenia jakości remontu i konserwacji posiadanego sprzętu, podniesienia wydajności traktorów i maszyn przez usprawnienie organizacji prac i upowszechnienie agregowania maszyn.

Należy podnieść wydajność na traktor przeliczeniowy w 1955 r. do 350 ha orki średniej, na kombain zaś do 260 ha.

VII. Zadania w dziedzinie podniesienia poziomu kierowania rozwojem rolnictwa

Wykonanie poważnych i trudnych zadań w dziedzinie szybkiego rozwoju rolnictwa wymaga przede wszystkim podniesienia poziomu i zasadniczych zmian w stylu i metodach pracy organów państwowych odpowiedzialnych za kierowanie rolnictwem.

Poziom pracy organów kierujących rozwojem produkcji rolniczej nie odpowiada załom stojącym przed rolnictwem. Kierownictwo produkcją rolniczą jest mało konkretne, a organy kierujące są często oderwane od gromad, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw państwowych i nie są w skutek tego w stanie udzielać im dostatecznej pomocy. Dotyczy to zarówno Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa Państwowych Gospodarstw Rolnych, jak i przewidywanych wojewódzkich i powiatowych rad narodowych, podległej im służby rolnej oraz aparatu POM.

Organ służby rolnej nie zawsze orientują się w konkretnych zagadnieniach produkcji rolniczej na danym terenie. Kadry służby rolnej są ilościowo niedostateczne, a poziom ich kwalifikacji jest na ogół niewystarczający. Szczególnie ostry brak wykwalifikowanych kadr występuje w powiatowych organach służby rolnej oraz POM. Jednocześnie wielu specjalistów z zakresu rolnictwa pracuje poza swoim właściwym zawodem.

Mimo niedostatecznej ilości kadr, nie są one wykorzystywane w należyty

4. Środki inwestycyjne kierować przede wszystkim do rejonów, które posiadają duże możliwości produkcyjne, a są dotychczas mało wykorzystane, dążąc do likwidacji nadmiernych dysproporcji w gospodarce PGR w poszczególnych rejonach kraju.

Przeznaczyć środki finansowe i materiałowe na budownictwo gospodarcze, melioracje i inne inwestycje winny być wykorzystywane najbardziej racjonalnie i oszczędnie w oparciu o prawidłowo lokalizację zadań produkcyjnych i długofalowe kierunki rozwojowe poszczególnych gospodarstw.

Szczególny wysiłek skierować należy na wszechstronne zagospodarowanie lessów lubelskich, Żuław i nadodrzańskich.

5. Ważnym zadaniem PGR jest całkowite zlikwidowanie odłogów występujących w zwartych masowach, przez przyłączenie ich — tam gdzie to jest możliwe — do istniejących gospodarstw względnie przez organizowanie nowych gospodarstw.

6. Przeprowadzić omiar i klasyfikację ułóżków rolnych PGR, opracować dla gospodarstw i zespołów plany perspektywiczne, wprowadzać coraz szersze trawożolne plodozmiany.

W ciągu najbliższych dwóch-trzech lat zakończyć prace urzędnicze przede wszystkim w gospodarstwach o największym znaczeniu.

7. Podnieść poziom organizacji pracy w oparciu o nowe warunki pracy i płacy w PGR.

Wymaga to przede wszystkim umocnienia brzołd polowych i hodowlanych oraz ścisłego przestrzegania zasad odpłatności na podstawie norm i przewidzianych na stałe brygadom określonych odłogów prac, aby wzmocnić w ten sposób odpowiedzialność i zainteresowanie materiałne brygadzystów i pracowników brygad w osiaganiu wyższych wyników prac.

W brygadach zatrudnionych przy uprawach roślin przemysłowych należy wprowadzić podział na ogniewa. Należy szerzej rozwijać współzawodniczość prac między brygadami, ogniewami i poszczególnymi pracownikami.

8. Osiągnąć znaczne obniżenie nadmiernych kosztów własnych w PGR i na tej podstawie zapewnić znaczną poprawę ich rentowności. Wzmocnić walkę z marnotrawstwem, kradzieżami i niedbalstwem.

9. Zwiększyć troskę o stosowanie w PGR wskazań nauki rolniczej zarówno w produkcji roślinnej jak i zwierzeźce, potrzebę współpracy między Instytutami Naukowo-Badawczymi Rolnictwa a PGR.

Doprowadzić do zasadniczego przełomu w jakości i terminowości robót rolnych, upowszechniając najsensowne doświadczenia przodków gospodarstw i przodowników prac.

Doskonalać metody pracy, szeroko opanować nową technikę i rozszerzać stosowanie zdobyczy nauk rolniczych, państwowe gospodarstwa rolne staną się ważnym czynnikiem rozwoju całego rolnictwa.

sposób. Pracownicy służby rolnej odwraca się często od ich właściwych funkcji i kieruje do różnych zadań nie związanych bezpośrednio z ich zadaniami. Ponadto kadry te są nadmiernie obciążone pracą papierkową, co wynika z dużej mierze z istniejących przeszkód w sprawozdawczości.

Niezbędne jest osiągnięcie w szybkim czasie zasadniczej poprawy poziomu pracy organów państwowych kierujących rolnictwem, a w szczególności przybliżenie kierownictwa do produkcji, nadanie mu bardziej konkretnego i operatywnego charakteru. Wymaga to dokonania zasadniczych zmian w metodach pracy państwowych organów kierujących rozwojem rolnictwa.

1. Dla zasilenia państwowej służby rolnej, POM i PGR kadrami specjalistów należy:

a) kierować absolwentów uczelni i szkół rolniczych przede wszystkim do terenowej służby rolnej, do POM i PGR,

b) zapewnić przesunięcie specjalistów rolnych ze średnim i wyższym wykształceniem z resortów pozarolniczych, zwłaszcza z organizacji handlowych i skupu do podstawowych ogniw służby rolnej; przesunąć te winny również obciążeni organizatorów, praktyków o dużym doświadczeniu; zwrócić należy przy tym szczególną uwagę na kierowanie specjalistów-agronomów, zootechników i mechaników rolnictwa z wykształceniem średnim i wyższym — do bezpośredniej działalności produkcyjnej

w POM i w zespołach PGR oraz do tych ogniw służby rolnej, które działają bezpośrednio w gminach i gromadach.

c) wzmocnić obsadę wydziałów rolnictwa przy prezyciach powiatowych rad narodowych, kierując do pracy w tych działach specjalistów i doświadczonych organizatorów.

d) zapewnić w aparacie służby rolnej właściwą obsadę stanowisk powiatowych instruktorów rolnych, kierując tam wykwalifikowanych i zdolnych pracowników i zapewniając im równocześnie odpowiednie warunki pracy i płacy.

e) rozbudować wyższe szkolnictwo rolnicze, w tym i zaoczne, oraz zwiększyć werbunek młodzieży na studia rolnicze — zwłaszcza agronomiczne, zootechniczne i mechanizacji rolnictwa. Organizować przy wyższych uczelniach kursy podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie agrotechnicznym, zootechnicznym i mechanizacji rolnictwa. Kursy te winny objąć praktyków rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego.

f) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kilkumiesięcznych kursach pracowników zajmujących stanowiska wymagające kwalifikacji technicznych oraz rozwinięcia szkolenia zaocznego, połączonego z systemem seminaryjnym.

2. Dla wzmocnienia kadr technicznych w POM i PGR należy:

a) zwrócić szczególną uwagę na szybkie wzmocnienie obsady warsztatów remontowych, stanowisk starszych mechaników POM, mechaników PGR, brygadzystów POM i kierować do tej pracy, na podstawie odpowiedniej kampanii wyjaśniającej — kwalifikowanych, zdolnych pracowników z innych gałęzi gospodarki narodowej. Pracownikom skierowanym do rolnictwa należy zapewnić odpowiednie warunki materialne i bytowe,

b) zorganizować co najmniej sześciomiesięczne kursy dla szkolenia traktorzystów i brygadzystów, dotychczasowy bowiem system szkolenia traktorzystów i brygadzystów w POM, a także w PGR na kilkutygodniowych kursach nie zapewnia możliwości osiągnięcia przez nich odpowiedniego poziomu kwalifikacji zawodowych.

3. W oparciu o dokonaną zmianę systemu plac należy zapewnić stabilizację kadr specjalistów w służbie rolnej, w POM i PGR.

Należy udostępnić specjalistom rolnym kredyty na budownictwo indywidualne.

4. W celu wzmocnienia kierownictwa produkcją rolniczą należy:

a) zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem, polegającym na tym, że sprawami produkcji rolniczej zajmują się tylko wydziały rolnictwa rad narodowych. Kierownictwo całokształtem spraw rolnictwa winny sprawować prezydium rad narodowych, które ponoszą pełną odpowiedzialność za rozwój produkcji rolnej na podległym im terenie,

b) zapewnić umocnienie nowoutworzonych wojewódzkich i powiatowych zarządów rolnictwa, w szczególności przez właściwy dobór kadr,

c) bliżej powiązać pracę służby rolnej z terenem i oprzeć jej działalność o aktywność gromadki, obejmującej przodowników i nowatorów rolnictwa. Zerwać radykalnie ze szkodliwą praktyką odrywania służby rolnej od jej właściwych zadań,

d) zlikwidować przeszkody sprawozdawczości i jednocześnie zerwać z mechanicznymi metodami planowania rolnictwa, nie uwzględniającymi konkretnych warunków terenu.

5. Jednym z najważniejszych zadań Ministerstwa Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych jest rozszerzenie zasięgu propagandy rolniczej, podnoszenie jej poziomu. W tym celu należy rozszerzyć działalność odczytowo - pogadankową na wsi, sieci kursów upowszechnienia wiedzy rolniczej, wzmocnić propagandę poglądową przez zakładanie poletek pokazowych, organizowanie wystaw rolniczych, pokazów itp., rozszerzać działalność wydawniczą, zwłaszcza wydawanie afiszy i ulotek o konkretnych środkach i metodach walki o wyższe plony i rozwój hodowli.

6. Prawidłowe kierowanie rolnictwem wymaga oparcia się na wynikach nauki rolniczej oraz ściślejszego powiązania nauki z praktyką.

Podstawowym zadaniem Instytutów Naukowo-Badawczych rolnictwa winno stać się, obok podnoszenia pozio-

mu prac teoretycznych, szybkie przenoszenie do praktyki rolniczej w Polsce osiągnięć nauki radzieckiej i osiągnięć własnych.

W pracach Instytutów Rolniczych położyć szczególny nacisk na badanie kompleksowe i obsługę naukową rolnictwa określonych rejonów kraju.

Poważnym zadaniem Instytutów winno być również kształcenie i przygotowanie nowych kadr naukowych dla potrzeb placówek naukowo-badawczych w rolnictwie oraz udział w podnoszeniu kwalifikacji pracowników rolnictwa.

Ministerstwo Rolnictwa winno zapewnić koordynację działalności Instytutów Naukowo-Badawczych Rolnictwa i dbać, by tematyka prac tych In-

stytutów odpowiadała podstawowym potrzebom rolnictwa.

Ministerstwo Rolnictwa, Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz inne resorty winny zapewnić warunki dla wprowadzenia wyników badań naukowych do praktyki. Ściśle należy powiązać pracę Instytutów Rolniczych z upowszechnieniem wiedzy rolniczej.

W celu nadania właściwego kierunku pracom Instytutów Naukowo-Badawczych należy przystąpić do prac przygotowawczych dla powołania Centralnej Komisji Instytucji Rolniczej, Instytutów Branżowych oraz Rejonowych Instytutów i Zakładów Badawczych.

VIII. Zadania organizacji partyjnych w walce o wzrost produkcji rolniczej

Osiągnięcie nakreślonych zadań umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i szybszego, wszechstronnego rozwoju rolnictwa wymaga zmian w stylu i metodach pracy partii na wsi. Należy nieustannie dbać o to, by klasa robotnicza doskonaliła swą umiejętność kierowania sojuszem robotniczo-chłopskim i coraz lepiej uświadamiała sobie istotę toczącej się na wsi walki klasowej, zwiększała swe wysiłki w oddziaływaniu na chłopów pracujących i udzielaniu im wydatnej pomocy politycznej i produkcyjnej. Znaczenie podnieść należy poziom pracy politycznej i organizacyjnej wśród mas pracujących chłopów, przewyciężyć pokutujące jeszcze w niektórych ogniwach partyjnych błędne koncepcje wynikające z niedoceniań możliwości wzrostu produkcji gospodarstw indywidualnych i z niewłaściwego rozumienia sojuszu robotniczo-chłopskiego. Wymaga to również usunięcia poważnych braków, a w wielu wypadkach i wypażeń, jakie ujawniły się w praktycznej działalności terenowych instancji i organizacji partyjnych.

Podstawowymi brakami w dotychczasowej pracy masowo-politycznej były: niedostateczne wzięcie zadań politycznych z zadaniami walki o wzrost produkcji rolniczej, jednostronne odrywanie zadań walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej od wysiłków w kierunku podnoszenia produkcji i wzrostu dochodowości gospodarstw drobnorolniczych, od walki o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb wsi. Nie zawsze dostateczna była troska o obronę interesów chłopów małorolnych, najbardziej narażonych na kulacki wyzysk.

Z niedocenianiem zagadnienia kierowania walką o rozwój rolnictwa wiązała się słabość pracy partyjno-organizacyjnej na wsi, a zwłaszcza słabość kierowania tą pracą ze strony instancji powiatowych i gminnych. Jednym z wyrazów tej słabości była kampanijność w realizacji najważniejszych zadań politycznych i gospodarczych na wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie mobilizowały dostatecznie organizacji miejskich dla rozwijania szerokiego i wielostronnego ruchu łączności miasta ze wsią, aby tą drogą robotnicy i pracownicy umysłowi pomogli chłopom pracującym uruchomić wszystkie rezerwy i możliwości w walce o podniesienie poziomu produkcji rolnej, o wzrost dobrobytu i kultury wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie kierowały na codzień walką o wykonanie podstawowych zadań gospodarczych na wsi, pozostawiając te sprawy swym wydziałom rolnym, nie troszcząc się jednocześnie o właściwe zasilanie ich kadrami. Dalszym poważnym brakiem pracy partyjno-organizacyjnej była niedostateczna pomoc i opieka ze strony KP nad komitetami gminnymi i podstawowymi organizacjami w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych, POM i PGR. Wskutek tego KW i KP odrywały się od terenu, nie wnikały głęboko i szczególnie w warunkach rozwijającej się na wsi walki klasowej, w konkretne sprawy, trudności i bolączki wsi, nie pochwycali się do odpowiedzialności za stan i rozwój produkcji rolniczej i stan jej zaopatrzenia na swoim terenie. Hamowało to wzrost aktywności gromadkich organizacji partyjnych, ich siłę oddziaływania na masę bezpartyjnych chłopów pracujących oraz dalszą ich rozbudowę. Prowadziło to do osłabienia kierownictwa i pomocy dla masowych organizacji, a także — co jest szczególnie ważne — dla prezydiów rad narodowych; znalazło to wyraz przede wszystkim w słabości pracy powiatowych i gminnych rad narodowych.

Dla realizacji zadań dalszego umoc-

nienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i wszechstronnego rozwoju rolnictwa należy:

1. Umocnić wśród klasy robotniczej przekonanie o konieczności czynnego popierania polityki partii na wsi, polityki sojuszu robotniczo-chłopskiego i podnoszenia kierowniczej roli klasy robotniczej w tym sojuszu, zarówno drogą realizacji ogólnych zadań partii w tej dziedzinie, jako też bezpośredniego oddziaływania na chłopów pracujących.

Rozwijając szeroko i na wyższym poziomie formy łączności klasy robotniczej z chłopstwem pracującym, organizować w zespołach zakładów przemysłowych nad POM, PGR i spółdzielniami produkcyjnymi, udzielać chłopom pracującym wydatnej pomocy politycznej, organizacyjnej i kadrowej w walce o wzrost produkcji rolniczej, o wzrost dobrobytu i kultury wsi oraz dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej.

2. Skupić uwagę terenowych instancji i organizacji partyjnych przede wszystkim na zadaniach walki o szybki rozwój rolnictwa przez zacieśnianie sojuszu robotniczo-chłopskiego, rozwijanie wszystkich form spójni gospodarczej i mobilizację inicjatyw produkcyjnej chłopów małorolnych i średniorolnych, spółdzielni produkcyjnych, pracowników w PGR i POM. Dla skutecznego kierowania wysiłkiem mas chłopskich i pracowników POM i PGR w walce o postęp produkcji rolniczej, o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb mas pracujących wsi, o pełne wykonanie obowiązków wobec państwa ludowego, należy wzbogacić formy i metody partyjnej agitacji i propagandy, znacznie rozszerzyć sieć agitatorów partyjnych i bezpartyjnych, aktywnie robotników przemysłowych mieszkających na wsi, w audycjach radia i w prasie omawiać szerzej, bardziej konkretnie i bardziej żywo problemy produkcji rolniczej, popularyzować przodujące metody i wyniki pracy mistrzów urodzaju i hodowli, aktywizować korespondentów rolnych.

Aktyw partyjny, obok ciągłego podnoszenia poziomu polityczno-ideologicznego, winien ubrać się w znajomość podstawowych zagadnień rolnictwa, ekonomiki rolnictwa i agrotechniki z uwzględnieniem warunków swego terenu. Pozwoli to instancjom partyjnym konkretnie i bardziej wnikliwie kierować pracą organizacji partyjnych, działalnością członków partii w radach narodowych i w organizacjach masowych na wsi.

3. Realizować wypróbowaną leninowską politykę sojuszu robotników-chłopów: silnie oprzeć się o biedoty, wytrwale zacieśniać sojusz ze średnią klasą, konsekwentnie ograniczać i izolować kulaka.

Wymaga to usunięcia braków w pracy partyjnej, wynikających z niedostatecznej troski o rozwój wydajności i dochodowości gospodarki chłopów małorolnych, o skuteczną ich obronę przed wyzyskiem kulackim, o pobudzenie ich aktywności politycznej i produkcyjnej. W szczególności należy dbać o właściwą organizację pomocy sąsiedzkiej i pracy GOM dla chłopów średniorolnych i małorolnych, zwłaszcza nie posiadających koni oraz przestrzegać, by środki przeznaczone przez państwo ludowe na pomoc dla chłopów średniorolnych i małorolnych, wykorzystywane były zgodnie z ich przeznaczeniem.

Ugruntować wśród chłopów średniorolnych przekonanie, że wielostronny rozwój ich gospodarki, a w szczególności rozwój hodowli, zapewni im szybszy wzrost dochodów i

Dla realizacji zadań dalszego umoc-

(Ciąg dalszy na str. 7)

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej Projektowany pakt turecko-pakistański nie może nie naruszać interesów bezpieczeństwa sąsiednich krajów

(Ciąg dalszy ze str. 6)

przyczyni się równocześnie do wzrostu całej gospodarki narodowej.

Wspólnie z bezpartyjnymi chłopami pracującymi organizacje partyjne powinny ustalać konkretne sposoby i środki wykorzystania rezerwy produkcyjnych danej gromady i gminy.

Prawidłowe wykonanie tych zadań wymaga nieustannej czujności dla paraliżowania działań kulaków, zmierzających do podważenia zaufania chłopów pracujących do władzy ludowej.

Organizacje partyjne na wsi powinny przypilnować, aby realizowane były ściśle przepisy i zarządzenia władzy ludowej, zmierzające do ograniczenia kulackiego wyzysku i pełnego wykonywania przez kulaków obowiązków wobec państwa, winny zwalczać pobłażliwość wobec kulackich wicherów, a zarazem przeciwdziałać łamaniu praworządności ludowej wobec gospodarstw kulackich.

4. Nieustannie wzmacniać aktywność i hart organizacji partyjnych w walce o dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej oraz umocnienie istniejących spółdzielni, torując w ten sposób drogę do socjalistycznej przebudowy wsi. Zabezpieczyć ściślejszą więź polityczną, gospodarczą i kulturalną między załogami POM i PGR a spółdzielniami produkcyjnymi działającymi w ich zasięgu.

Wzmocnić kierownictwo i opiekę komitetów powiatowych nad wydziałami politycznymi POM.

Pogłębić łączność między spółdzielnią produkcyjną a matornolnymi i średniorolnymi chłopami w gromadzie, przełamując istniejące gdzieś tendencje do izolowania się spółdzielców od reszty wsi.

5. Dokonać przełomu w metodach kierowania przez instancje partyjne podstawowymi organizacjami partyjnymi na wsi, aby organizacje te mogły lepiej i skutecznie realizować swe zadania polityczne na wsi, zaskarbić sobie trwałe zaufanie chłopów pracujących, być organizatorem i kierownikiem w codziennej walce o wykonanie nakreślonych zadań. Wymaga to zerwania z metodami doraźnego kampanijnego kierowania podstawowymi organizacjami partyjnymi, ustalenia systematycznych i stałych form pomocy dla organizacji partyjnych na wsi, opartych o rzeczywistą znajomość warunków danego terenu; ustalenia odpowiedzialności poszczególnych, członków instancji partyjnych i pracowników politycznych aparatu KP za pracę partyjną w określonych gminach, gromadach i PGR, wydzielenia najbardziej odpowiedzialnych i doświadczonych pracowników dla kierowania pracą partyjno-polityczną POM, ich wydziałów politycznych i obsługiwanych przez nie spółdzielni produkcyjnych.

Aktywności ci winni stać i systematycznie pomagać organizacjom partyjnym w przygotowaniu zebrań partyjnych, uczestniczyć w zebraniach, czuwać nad przestrzeganiem demokracji wewnątrzpartyjnej, rozwijać krytykę i samokrytykę, przydziałem zadań partyjnych członkom i kandydatom partii oraz wskazywać im konkretne metody mobilizowania mas do wykonania zadań rozwoju rolnictwa. Główna uwaga KP winna być zwrócona na podniesienie poziomu politycznego organizacji partyjnej na wsi, uczynienie z niej produkcyjnej siły w gromadzie, spółdzielni produkcyjnej i PGR, wychowanie członków i kandydatów partii, by swą postawą w pracy zawodowej i społecznej służyły przykładem szerokim rzeszom bezpartyjnych.

W oparciu o linię polityczną partii na wsi należy wzmacniać istniejące organizacje partyjne w gromadach i budować nowe organizacje gromadkie, dążąc systematycznie do likwidowania „białych plam”.

6. Zapewnić właściwe metody kierowania radami narodowymi.

Wymaga to podniesienia kierowniczej roli i odpowiedzialności rad na rodowych za bezpośrednie wykonanie uchwał partii i rządu, zwłaszcza w dziedzinie podnoszenia produkcji rolniczej, usprawnienia zaopatrzenia wsi, rozwoju przemysłu terenowego i przedsiębiorstw usługowych.

Dla spełnienia tych zadań niezbędne jest, by rady narodowe wnikliwie reagowały na wszystkie potrzeby i bieżące ludości pracujące, śmiało rozwijały inicjatywę i kontrolę społeczną w gromadzie i gminie. Zapewnić to skupienie wokół rad narodowych szerokiego bezpartyjnego i aktywnego chłopstwa, zacieśnić ich więź z masami, ożywić działalność komisji rad,

podnieść autorytet rad narodowych jako terenowych organów władzy ludowej.

Należy przewyższyć istniejące w niektórych instancjach partyjnych tendencje do komenderowania aparatem rad narodowych oraz do zastępowania prezydium rad w ich działalności.

7. Pogłębić więź partii z masami pracującymi wsi przez znaczne rozszerzenie działalności masowych organizacji społecznych i skierowanie ich uwagi na zadania walki o rozwój rolnictwa w gospodarce indywidualnej, spółdzielniczej produkcyjnej i PGR. Terenowe instancje i organizacje partyjne winny:

a) zwrócić szczególną uwagę na zwiększenie roli organizacji ZMP na wsi w walce o rozwój rolnictwa. Młodzież zetempowska winna jak najbardziej czynnie uczestniczyć w wprowadzaniu nowych metod pracy w rolnictwie. Należy zapewnić szeroki udział młodzieży wiejskiej w podnoszeniu wszystkich dziedzin produkcji rolniczej w gromadzie oraz w ożywieniu jej życia społecznego i kulturalnego,

b) ożywić pracę wśród wiejskich kobiet pracujących, którym przypada dają poważne zadania w walce o wzrost produkcji rolniczej, zwłaszcza w dziedzinie hodowli.

W tym celu należy między innymi wzmocnić opiekę nad kółkami gospodyń wiejskich oraz nad działalnością związków zawodowych wśród kobiet — pracownic i członków rodzin pracowników PGR, śmiało wysuwać kobiety do prac w radach narodowych i w ich komisjach, do kontroli społecznej sklepów, gminnych spółdzielni „Samopomocy Chłopskiej” i punktów skupu produktów hodowlanych, pobudzać inicjatywę społeczną i aktywność produkcyjną kobiet w spółdzielniach produkcyjnych,

c) zapewnić ożywienie działalności Związku Samopomocy Chłopskiej. Zadaniem kół ZSch winno być prowadzenie pracy uświadamiającej i propagandowej w zakresie upowszechnienia przodujących osiągnięć i doświadczeń w rolnictwie, organizowanie kół hodowców, plantatorów roślin przemysłowych itp. Kół ZSch powinny również współdziałać w organizowaniu wystaw rolniczych i kursów hodowlanych, rozwijać współzawodnictwo o wzrost produkcji w gromadzie i między gromadami,

d) zapewnić ściśle przestrzeganie zasad samorządu spółdzielczego w spółdzielniach produkcyjnych i w gminnych spółdzielniach „Samopomocy Chłopskiej”, aktywny udział członków spółdzielni w zarządzaniu i w kontroli jej działalności.

Oczym świadczą cyfry 99,98 procent uprawnionych do głosowania, którzy wzięli udział w wyborach do Rady Najwyższej ZSRR? O czym świadczą cyfry ponad 99 proc. głosów oddanych na kandydatów bloku komunistów i bezpartyjnych?

Świadczą one o jedności moralno-politycznej narodu radzieckiego, o nierozdzielnej jedności Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, rządu radzieckiego i narodu radzieckiego, o bezgranicznym zaufaniu, jakie ludzie radzieccy żywią do swojej partii.

Cyfry te są świadectwem siły ustroju socjalistycznego, świadectwem siły kraju, który przewodzi ludzkości w jej walce o pokój i lepsze jutro.

POWSZECHNY OPÓR

Proces ten jest dziś szczególnie widoczny, jeśli chodzi o podstawowe dla bezpieczeństwa Europy zagadnienie niemieckie. Jesteśmy świadkami jednoczenia się w całej Europie zachodniej ludzi o skrajnie różnych poglądach w walce przeciwko takiemu rozwiązaniu zagadnienia niemieckiego, które leży po myśli amerykańskich podżegaczy wojennych. A więc przeciwko wskrzeszeniu militarystki niemieckiej, przeciwko odrodzeniu hitlerowskiego Wehrmachtu pod „europejskim” płaszczkiem, przeciwko tworzeniu militarnego bloku państw zachodnioeuropejskich, w którym dominująca rolę przynależałaby Niemcom i generałom i handlarzom śmierci spod znaku Guderiana i Kruppa.

Zarówno Waszyngton, jak i Bonn czynią gorączkowe wysiłki, aby jak najszybciej „armia europejska” stała się faktem dokonany. Sam De Gaulle udał się do Paryża, gdzie — jak wynika z doniesień prasowych

ności, sprawne działania komitetów członkowskich przy sklepach GS i na punktach skupu,

e) znacznie zwiększyć udział związków zawodowych w walce o rozwój rolnictwa uspołecznionego, rozwijać szerzej i pogłębiać formę ruchu łączności ze wsią.

Organizacje związkowe w PGR i POM winny kierować masowym socjalistycznym współzawodnictwem pracy, troszczyć się o poproszenie warunków bytowych załóg, o pełne wykorzystanie funduszy przeznaczonych na cele socjalne i kulturalne, prowadzić szeroką działalność kulturalno-oświatową.

Organizacje związkowe w zakładach przemysłowych, budownictwie itp. winny zwrócić szczególną uwagę na pracę wśród robotników dojeżdżających ze wsi i zapewnić im aktywny udział w walce o podnoszenie produkcji rolnej.

f) rozwinąć pracę partyjną wśród coraz liczniejszej na wsi warstwy inteligencji.

Nauczyciele, pracownicy służby zdrowia, agronomowie, zootechnicy, mechanicy i pracownicy instytucji kulturalnych powinni odegrać poważną rolę w walce o wzrost produkcji rolnej i o socjalistyczną przebudowę wsi.

Wymaga to otoczenia opieką inteligencji wiejskiej, troski o podniesienie jej poziomu ideologicznego i zapewnienie jej odpowiednich warunków dla coraz wydajniejszej pracy, przysłuchiwanie się jej uwagom i wnioskom, wysuwania i aktywizowania inteligencji wiejskiej w pracy społecznej.

8. Zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie ściślejszej współpracy organizacji partyjnych na wsi z terenowymi organizacjami Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Pośiada to duże znaczenie dla wzrostu aktywności chłopów pracujących.

W pracy nad podniesieniem produkcji rolniczej, członkowie partii winni wszędzie, gdzie istnieją organizacje ZSL, uzgadniać z nimi metody i sposoby działania, przyciągać ZSL-owców do jak najczynniejszego udziału w walce o rozwój rolnictwa.

9. Organizacje partyjne na wsi, realizując linię polityczną i politykę gospodarczą partii i rządu, mobilizując najszersze rzesze bezpartyjnych do walki o wykonanie postawionych przez partię zadań, staną się rzeczywistą awangardą wielkiego ruchu milionów pracujących chłopów i robotników rolnych, walczących o rozwój produkcji rolnej jako podstawowego czynnika przyspieszenia wzrostu stopy życiowej ludzi pracy na wsi i w mieście.

MOSKWA (PAP). Agencja TASS podaje:

W dniu 18 marca br. zastępca ministra spraw zagranicznych ZSRR W. A. Zorin wręczył charge d'affaires republiki tureckiej w Moskwie p. Tunalygil notę następującej treści: W związku z opublikowaniem w dniu 19 lutego br. wspólnego komunikatu turecko-pakistańskiego w sprawie projektowanego zawarcia między Turcją a Pakistanem paktu przewidującego wszechstronną współpracę tych krajów, a w tym również w dziedzinie wojskowej, rząd Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich uważa za konieczne oświadczyć rządowi republiki tureckiej co następuje:

Jak wynika z wspomnianego wyżej komunikatu turecko-pakistańskiego oraz z oświadczeń mężów stanu obu krajów, projektowany pakt między Turcją a Pakistanem nie może nie naruszać interesów bezpieczeństwa sąsiednich krajów. Prasa zagraniczna, w tym również turecka donosi, że pakt ten przewiduje aktywną współpracę militarną między Turcją a Pakistanem oraz utworzenie podstaw dla zorganizowania szerszego bloku wojskowego. Zwraca przy tym szczególną uwagę fakt, iż pakt turecko-pakistański — jak wynika z oświadczenia ministra spraw zagranicznych Turcji na posiedzeniu Medżlisu tureckiego w dniu 24 lutego — przewiduje wciągnięcie do bloku wojskowego innych krajów; wobec czego wspomniany pakt nie bez słuszności oceniany jest jako załączek przyszłego bloku wojskowego na Środkowym Wschodzie.

Ponieważ zarówno Turcja, jak i Pakistan — jak wiadomo — znikąd nie zagraża atak, pakt ten nie może być traktowany jako obronny. Wręcz przeciwnie, jak wynika z wypowiedzi mężów stanu Turcji i Pakistanu, przygotowania do tego paktu ściśle łączą się z planami mi-

litarnymi bloku atlantyckiego i kolidują z wymogami bezpieczeństwa szeregu krajów, zwłaszcza w rejonie Bliskiego i Środkowego Wschodu oraz Azji południowo-wschodniej.

W swych notach do rządu tureckiego z 24 listopada 1951 r. i 28 stycznia 1952 r. rząd radziecki stwierdził, iż próby utworzenia bloków na Bliskim i Środkowym Wschodzie zmierzają do przekształcenia krajów Bliskiego i Środkowego Wschodu w bazę wypadawą sił zbrojnych agresywnego bloku atlantyckiego. Do tego właśnie celu zmierzają plany utworzenia tzw. „dowóztwa Środkowego Wschodu”, oraz inne podejmowane przez Stany Zjednoczone, Anglię i Turcję próby, mające zapewnić pod różnymi pozorami stacjonowanie obcych sił zbrojnych w krajach Bliskiego i Środkowego Wschodu oraz rozszerzyć sieć obcych baz wojskowych ze szkoda dla interesów narodowych i bezpieczeństwa tych krajów.

Rząd radziecki uważa za konieczne zwrócić uwagę rządowi republiki tureckiej na fakt, iż tego rodzaju polityka nie może nie zaszkodzić stosunkom radziecko-tureckim. Postępując w ten sposób, rząd turecki bierze na siebie odpowiedzialność za następstwa takiej sytuacji.

P. Tunalygil przyrzekł przekazać powyższą notę rządowi tureckiemu.

Ze świata

LONDYN (PAP). W artykule poświęconym udziałowi Chin Ludowych w zbliżającej się konferencji genewskiej tygodnik „Economist” pisze: „Konferencje genewskie uważa się za początek procesu międzynarodowego uznania mocarstwa, którego nie wolno ignorować”.

SOFIA (PAP). Prasa bułgarska donosi, że od 1 do 16 marca toczyły się w Sofii rozmowy w sprawach handlowych i finansowych między delegacjami francuską i bułgarską.

PARYŻ (PAP). Agencja France Presse donosi z Kairu, że sytuacja w strefie Kanatu Sueskiego jest nadal napięta. Komunikat dowóztwa wojsk brytyjskich podaje, że 19 marca rano w miejscowości Balla Egipcjanie otworzyli ogień do oficerów brytyjskich.

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi z Bejrutu: Według informacji prasy, sytuacja na granicy izraelsko-syryjskiej i izraelsko-jordańskiej w ostatnich dniach uległa zaostrożeniu. Prasa syryjska donosi, że niedawno dwie kanonierki izraelskie ostrzelały granicę posterunków syryjskie w okolicach jeziora Tyberiadzkiego.

BERLIN (PAP). Zachodnio-niemiecki dziennik „Hamburger Morgenpost” donosi, że w Niemczech zachodnich obok sił zbrojnych, które wchodzi w skład „europejskiej wspólnoty obronnej”, projektuje się utworzenie specjalnej policji.

niu świata, rozbiłaniu Europy na wrogie sobie obozy. Jesteśmy za rzeczą, opartą na poszanowaniu wzajemnych interesów współpracą wszystkich krajów. Jesteśmy za pokojowym regulowaniem spornych problemów.

Na obradach genewskich delegacja nasza nie szczędzi wysiłków, by obalone zostały sprzeczne z interesami gospodarzy i politycznymi Europy bariery dyskryminacyjne. W tym to kierunku zmierza przedstawiony przez nas wniosek w sprawie dopuszczenia do prac europejskiej komisji gospodarczej przedstawicieli obu części Niemiec. Wniosek wychodzi z założenia, że zbliżenie obu części Niemiec sprzyjałoby rozwojowi handlu międzynarodowego i jednocześnie przyczyniłoby się do zmniejszenia napięcia sytuacji w Europie.

Z głęboką sympatią powitane zostało w świecie oświadczenie rządu polskiego o gotowości wzięcia udziału w zaproponowanym przez ministra Mołotowa układzie o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie. Idea bezpieczeństwa zbiorowego zdobywa sobie bowiem coraz więcej zwolenników.

W otwartym liście, podpisanym przez 22 znanych polityków francuskich, m. in. przez b. premiera Dagladera i honorowego przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego, Herriota, widnieją następujące stwierdzenie: „Należy dążyć do porozumienia między Wschodem a Zachodem, które mogłoby doprowadzić do szerokiego zjednoczenia wszystkich bez wyjątku państw europejskich”. Zawarta jest istota idei bezpieczeństwa zbiorowego. Idea równie prosta i logiczna, jak proste i logiczne jest pragnienie pokoju.

Telesław Gramowski

Strajki we Włoszech i Japonii

PARYŻ (PAP). Jak donosi z Tokio korespondent agencji France Presse, 19 bm. 28 tys. pracowników wielkich dworców kolejowych w Japonii proklamowało strajk na znak protestu przeciwko zwolnieniu z pracy 18 przywódców związków zawodowych oraz dia porażcia zadań w sprawie wypłaty premii.

RZYM (PAP). Około 10 tysięcy górników w państwowych kopalniach siarki na Sycylii przeprowadziło 24-godzinny strajk na znak protestu przeciwko zamiarom rządu zamknięcia tych kopalń. Po 30 dniach strajku robotnicy zakładów „Faici” w Drosero powrócili do pracy po uzyskaniu podwyżki płac, której się domagali.

Przegląd wydarzeń

— gorąco przekonywał swych rozmówców, że sprawa przeforsowania ratyfikacji układu o „armii europejskiej” we francuskim Zgromadzeniu Narodowym jest sprawą pilną. Ambasador amerykański w Paryżu, Dillon, prosi, grozi, namawia; wręcza on ministrowi spraw zagranicznych Francji Bidault, noty, w których Waszyngton nalega, by jak najszybciej wyznaczona została data ratyfikacji układu przez obie izby parlamentu francuskiego.

Bidault nie miałby nic przeciwko temu, żeby wyznaczyć taką datę, ale boi się. Boi się, że — wobec strajków panujących w kraju — burzawy parlament francuski nie odważy się ratyfikować układu, który bezpośrednio godzi w bezpieczeństwo Francji. A że fala oporu we Francji przeciwko „armii europejskiej” zatacza coraz szersze kręgi, świadcza zarówno głosy prasy jak i wystąpienia wielu polityków burżuazyjnych.

BEZ LAURÓW

„Sprawa „armii europejskiej” — pisał niedawno postępowy dziennik francuski „Liberation” — nie przysporzyła laurów panu Dullesowi. No, cóż. Europa jest daleko od USA. Może więc na „własnych śmieciach” — bo tak właśnie Waszyngton traktuje Amerykę Łacińską — lepiej podzielić się panu Dullesowi i jego „polityce siły”.

Okazuje się, że i na tych „własnych śmieciach” trudno jest zdobywać laury; gdy pod pretekstem walki z komunizmem usiłuje się podpo-

rządkowywać inne kraje. Panamerykańska konferencja w Caracas, którą uczestniczący w niej Dulles usiłował wyzyskać dla zadania, jak pisze dziennik ekwadorski „El Pueblo”, „ostatniego ciosu wolności krajów Ameryki Łacińskiej”, stała się widowiskiem ostrej krytyki pod adresem imperialistycznej polityki USA. „Po raz pierwszy w historii panamerykanizmu — pisze dziennik „Prawda” — w Caracas rozległ się głos w obronie niezawisłości narodowej krajów Ameryki Południowej, głos, który odważnie zdemaskował zaborczą politykę imperialistów amerykańskich”. O tym, że konferencja w Caracas była jeszcze jednym flakiem amerykańskiej „polityki siły” wymownie świadczy głos czasopisma amerykańskiego „Nation”. „Przebudzenie się mas azjatyckich — pisze „Nation” — było doniosłym zjawiskiem pierwszej połowy XX wieku. Przebudzenie Ameryki Łacińskiej może stać się historycznym wydarzeniem w drugiej połowie stulecia...”

Kryzys amerykańskiej „polityki siły” wpływa nieco otrzęsująco na tych, którzy jeszcze do niedawna byli jej gorliwymi rzecznikami.

GŁOS POLSKI

„Polska Ludowa — mówił towarzysysz Bierut na II Zjeździe PZPR — od pierwszej chwili swego istnienia wszystkie swe siły oddaje sprawie pokoju”. Naród nasz popiera każdą inicjatywę, każdy krok, zmierzający do utrwalenia pokoju, zmierzający do odprężenia w sytuacji międzynarodowej. Jesteśmy przeciwni rozbiła-

Polska — Belgia 18:2 w boksie

W wadze muszel Kukler wypunktował Dekkersa. W kogucie Kasperczak wypunktował Kiekensa. W piórkowej Kruza zwyciężył Bob Rogera. W wadze lekkiej Niedzwiedzki wypunktował DuMonta. W lekkopółśredniej Drogosz wygrał przez tko z Gobiem. W półśredniej Czajęcki wypunktował Vlaemincka. W lekkopółśredniej Pietrzykowski mu poddał się van Houvke. W średniej Piórkowski przegrał z Bouchezem. W półciężkiej Grzelakowi poddał się Laurent. W ciężkiej Węgrzyński wypunktował Carpentiera.

Kolejarz Poznań — Gwardia Kraków 0:1 (0:0)
Budowlani Chorzów — Włókniarz Łódź 2:2 (1:1)
Górnik Radlin — Unia Chorzów 0:2 (0:1)
Gwardia Warszawa — CWKS 1:0 (0:0)
Ogniwo Kraków — Gwardia Bydgoszcz 0:1 (0:0)

TABELA	
Gwardia Kraków	4 4:0
Unia Chorzów	4 3:0
Budowlani Chorzów	3 3:2
Gwardia Bydgoszcz	2 1:1
Włókniarz Łódź	2 4:4
Gwardia Warszawa	2 1:3
Ogniwo Bytom	1 2:2
CWKS	1 0:1
Ogniwo Kraków	1 0:1
Kolejarz Poznań	0 0:2
Górnik Radlin	0 0:2

Stal Sosnowiec — Ogniwo Wrocław 3:1 (2:0)
Górnik Bytom — Górnik Wałbrzych 4:3 (3:0)
Górnik Zabrze — Budowlani Opole 1:1 (1:0)
Włókniarz Kraków — Gwardia Kielce 5:0 (3:0)
Ogniwo Tarnów — Budowlani Gdańsk 1:2 (1:1)

TABELA	
Gwardia Rzeszów	1 2:0 4:0
Budowlani Przem.	1 2:0 2:0
Stal Rzeszów	1 2:0 2:0
Włókniarz Krosno	1 2:0 4:1
Stal Stalowa W.	1 1:1 1:1
Gwardia Lublin	1 1:1 1:1
Ogniwo Rzeszów	1 0:2 1:4
Ogniwo Lublin	1 0:2 0:2
Kolejarz Przemysł	1 0:2 0:2
Spójnia Jarosław	1 0:2 0:4

Klasa A

Stal Mielec — Spójnia Dębica 1:1 (0:1)
Spójnia Jasło — Górnik Glinik 0:4 (0:2)
Gwardia 1b Rzeszów — Budowlani Rzeszów 1:5 (0:1)
Kolejarz 1B Przemysł — Ogniwo Nisko 2:1 (1:0)
Budowlani 1B Przemysł — Gwardia Przemysł 3:3 (1:1)
Górnik Krosno — Ogniwo 1B Rzeszów 1:1 (1:0)
Spójnia Rzeszów — Stal Sanok 4:1 (2:0)
LZS Zaczernie — Stal 1B Rzeszów 1:2 (1:1)
Kolejarz Jarosław — Spójnia Łańcut 1:2 (0:2)
Górnik Sanok — Włókniarz 1b Krosno 1:1 (1:0)

Wojewódzkie mistrzostwa w tenisie stołowym w grach podwójnych mężczyzn i kobiet

W Mielcu odbyły się mistrzostwa w tenisie stołowym w grach podwójnych kobiet i mężczyzn oraz w grach mieszanych. Tytuł mistrzowski w grze podwójnej kobiet zdobyła para przemyślańska Kolejarzka Rosicka — Wojdyto przed parą Maziarz — Wnuk (Stal Rzeszów), Markowska — Kubas (Spójnia Rzeszów) oraz Naćlik — Zajdel (Zryw Mielec). W grze podwójnej mężczyzn pierwsze miejsce zajęła para Demiański — Osmyk z rzeszowskiej Stali przed parą Stańczyk — Olczak (Stal Mielec), Olszewski — Adamiak (Kolejarz Przemysł) oraz Hernik — Tomczyk (Stal Mielec). W grze mieszanej tytuł mistrzowski zdobyła para Rosicka — Adamiak (Kolejarz Przemysł). Drugie miejsce zajęła para Tomczykówna — Tomczyk (Stal Mielec), trzecie Kubasówna (Spójnia Rzeszów) i Chorzeempa (Kolejarz Rzeszów), czwarte zaś para Wnuk — Osmyk z rzeszowskiej Stali.

15 bramek na początek

Gwardia Rzeszów obejmuje prowadzenie po pierwszej niedzieli mistrzostw III ligi

W niedzielę rozpoczęły się mistrzostwa piłkarskie w rzeszowsko-lubelskiej lidze międzyokręgowej, jak również mistrzostwa w obu grupach klasy A. Pierwsze spotkania tak III ligi jak i klasy A cieszyły się dużym powodzeniem, czego najlepszym dowodem jest okazała liczba sympatyków tej dyscypliny, którzy oglądali pierwsze mecze o cenne punkty. Ogółem rozegrano 17 spotkań, w tym 5 w III lidze, 12 w klasie A. Spotkania te oglądało przeszło 25 tysięcy widzów.

Pierwszą bramkę w tegorocznych mistrzostwach III ligi zdobył zawodnik rzeszowskiej Gwardii Piwczyk, który już w 3 min. meczu z jarosławską Spójnią uzyskał prowadzenie dla swych barw. Największą ilość bramek w rozgrywkach ligi międzyokręgowej zdobył Olszówka (3) z krośnieńskiego Włókniarza. Już po pierwszych spotkaniach możemy powiedzieć, że dużo do powiedzenia w tegorocznej batalii będą miały w dalszym ciągu takie zespoły jak Budowlani Przemysł, którzy pokonali w Lublinie tamtejsze Ogniwo, Stal Rzeszów oraz Włókniarz Krosno. Pierwszy z nich wygrał w Przemysłu z miejscowym Kolejarzem, a 11-ka krośnian odniosła zasłużone zwycięstwo z rzeszowskim Ogniwem w Rzeszowie.

Na listę czołowych drużyn wpisała się już po pierwszym spotkaniu rzeszowska Gwardia po zwycięstwie nad Spójnią z Jarosławia 4:0.

Po pierwszej niedzieli mistrzowskiej gwardziści objęli prowadzenie w tabeli. Trudno o pierwsze spotkania ocenić formę poszczególnych zawodników. Trzeba jednak podkreślić, że nie próżnowali oni podczas sezonu zimowego i pilnie przygotowywali się do batalii mistrzowskiej.

Jedynym zgrzytem pierwszej niedzieli było wykluczenie z gry Bomersbacha z przemyślańskiego Kolejarza za rozmyślny faul na zawodniku rzeszowskiej Stali Kurze, który zmuszony był zejść z boiska.

Ogniwo Rzeszów — Włókniarz Krosno 1:4 (1:1)

WŁÓKNIARZ: Wiczbicki (Kucharski), Gębarowski, Lasoń, Sulik, Dziuzio, Sochor, Drapieski, Bomba, Olszówka, Samisz, Skowronek. (trener Bętkowski).

OGNIWO: Bieda (Łącz), Piątek, Książek, Łopusiński, Bąk, Górecki, Sołtys, Holoń, Mrówczyński, Kiec, Majewski, (Merklinger). (trener Kotelnicki).

Bramki dla zwycięzców zdobyli Olszówka — 3 i Drapieski — 1, dla Ogniwa — Kiec.

Zawody prowadził ob. Puchalski z Jarosławia. Widzów — 3.500.

Na stadionie Ogniwa w Rzeszowie rozegrano spotkanie piłkarskie o mistrzostwo III Ligi pomiędzy Włókniarzem z Krosna i Ogniwem z Rzeszowa. Po niezbyt ciekawej i na przeciętnym poziomie toczącej grze zwycięzili włókniarze w stosunku 4:1.

W pierwszych minutach gry

Gwardia Rzeszów — Spójnia Jarosław 4:0 (3:0)

Przed arbitrem powyższego spotkania ob. Wnukiem z Lublina drużyny wystąpiły w następujących składach:

SPÓJNIA: Walosek, Mielnicki, Czajka, Streit, Bilk, Pałczyński, Siedlarz, Slobodzan, Marmul, Kolodziej, Papież (trener Gajewski).

GUARDIA: Rejewski (Figuł), Palka, Sordyl, Rosół, Wesolek, Besz, Robotycki, Olszowski, Kowalski, Jurkiewicz (Głuchowski), Piwczyk (trener Zelazny).

Widzów — 2000.

Pierwszy występ beniaminka III ligi rzeszowskiej Gwardii należy uważać w pełni za udany. Gwardziści wygrali zupełnie zasłużenie, a wynik tego spotkania mógłby być jeszcze większy, gdyby nie indywidualna gra Kowalskiego, który zapominał w pewnych momentach o nawiązaniu współpracy, ze skrzydłami, które w tym dniu były dobrze dysponowane.

Tak Robotycki jak i Piwczyk strzelali z każdej pozycji, ale niestety musieli często sami wywalczać sobie piłki. Jeszcze w pierwszej połowie, Jurkiewicz starał się nawiązać współpracę z skrzydłami.

Po pauzie, gdy w miejsce Jurkiewicza wszedł Głuchowski, akcje nie były już takie płynne.

Trzeba jeszcze zaznaczyć, że od wyższej porażki uchronił Spójnię ich bramkarz Walosek, który miał pełne ręce roboty, obrabiając wiele niebezpiecznych piłek.

Bramki dla Gwardii zdobyli:

już w 2 minucie Piwczyk z podania Jurkiewicza, w 26 min. Kowalski po ładnej akcji całego napadu, w 36 min. Piwczyk i w 75 min. Robotycki.

Oceniając spotkanie rzeszowskiej Gwardii ze Spójnią, musimy przyznać, że po pierwszym występie, że będzie to groźny przeciwnik dla pozostałych zespołów III ligi. Ale by uzyskać dalsze zwycięstwa, należy systematycznie trenować, a Kowalski, jako kierownik ataku musi pamiętać o tym, że gra solowa nie doprowadza do niczego.

Kolejarz Przemysł — Stal Rzeszów 0:2 (0:1)

SKŁAD DRUŻYN: STAL: Mysiak, Woźniak, Jurkiewicz, Skiba, Baran, Ludwik, Pieczonka, Kura, Kędra, Anioła, Kościółek.

KOLEJARZ: Kurc, Ekiert, Gnot, Kwiatkowski, Polewski, Ochalski, Seneczek, Bomersbach, Jezierski, Piwowar (Kawia), Lewandowski.

Bramki dla zwycięzców zdobyli Kura i Kościółek. Zawody prowadził Michalski z Lublina. Widzów około 3 tysiące.

Mecz prowadzony był w nie zwykle szybkim tempie, a obie drużyny grały ostro. W pierwszych minutach gra była wyrównana, jednak z biegiem czasu do głosu zaczynają dochodzić stalowcy, którzy wykazali lepszą technikę a przede wszystkim kondycję.

Gospodarze grali zbyt ostro, w wyniku czego arbiter zawodów zmuszony był wykluczyć z boiska Bomersbacha, który kopnął Kurę bez piłki.

W drugiej połowie były momenty, kiedy kolejarze zagrażali bramce Mysiaka, jednak ten był na posterunku i w ładnym stylu obronił kilka strzałów jednego z najlepszych zawodników — Jezierskiego.

Stal Stalowa Wola — Gwardia Lublin 1:1 (1:0)

Pierwszy występ drużyny Stali Stalowej Woli w rozgrywkach trzecioligowych w meczu z Gwardią i to na własnym boisku był niezbyt pomyślny. Drużyna gospodarzy miała wprawdzie przez 65 minut zdecydowaną przewagę, jednak atak zawiodł strzałowo i nie potrafił sforsować dobrze grającej formacji obronnej gwardzistów, którzy ograniczali się tylko do nielicznych wypadów. Jeden z takich właśnie wypadów przyniósł gościom wyrównanie ze strzału Kwietka.

Prowadzenie dla gospodarzy uzyskał Patkolo.

Zawody prowadził Wojtyna z Przemysła.

Kolejarz Przemysł wygrywa w turnieju koszykówki

W Przemysłu odbył się turniej koszykówki z udziałem drużyn Kolejarz i Gwardii z Przemysła oraz Spójni z Przeworska. W turnieju nie wzięli udziału koszykarze mieleckiej Stali.

Wyniki spotkań:

Kolejarz Przemysł — Spójnia Przeworsk 58:32 (30:10)

Kolejarz Przemysł — Gwardia Przemysł 69:40 (29:20)

Gwardia Przemysł — Spójnia Przeworsk 59:28 (28:19)

Marsze Patrolowe „MŁODZIEŻ OSTATNIM SZLAKIEM” BOHATERA REWOLUCJONISTY

Generał Walter

Siedem lat mija od owego marcowego dnia, kiedy na szosie z Ballgrodu do Jabłonki generał Karol Świerczewski stoczył swą ostatnią walkę o Polskę silną i szczęśliwą, o wolność narodu, o socjalizm.

W ciągu tych siedmiu lat postać Generała stała się jeszcze bliższa naszej klasie robotniczej, naszemu ludowemu wojsku, naszemu narodowi, który w ciężkiej pracy i trudzie, w ostrej walce klasowej, pod wodzą rewolucyjnej partii robotniczej buduje fundamenty socjalizmu, przekształca się w naród socjalistyczny. I nie w tym dziwnego. Któż bowiem bardziej niż On zasłużył na miłość narodu? Przecież właśnie Jego całe życie było jednym, nieprzerwanym bojem o sprawę partii, wolności, socjalizmu, o sprawę szczęścia naszego narodu. Przecież On właśnie raz jeszcze przykładem całego życia pokazał, że nie masz patriotyzmu, który by nie był internacjonalistyczny, że nie można oddać walki o szczęście i wolność własnego narodu od walki o szczęście i wolność całej ludzkości.

Karol Świerczewski stał się dla nas, dla pokolenia, któremu przypadło w udziale szczęście budowania socjalizmu w naszej Ojczyźnie, symbolem hasła „ZA WOLNOŚĆ I NASZĄ”.

stał się wzorem wierności wielkim ideom marksizm-leninizmu, stał się żywym dowodem słuszności drogi, którą do zwycięstwa wiodła nasz naród klasa robotnicza i jej partia.

Ta właśnie wierność sprawiła, że Karol Świerczewski, syn robotniczej Woli, wracał do swej ukochanej Warszawy trudnym, lecz jedynie słusznym szlakiem wiodącym przez pola bitew w obronie Października, przez walkę o wolność narodu hiszpańskiego, przez Manzanarez i Ebro, wreszcie przez wielką epopeję Wojny Narodowej Związku Radzieckiego, która stała się Wojną Narodową wszystkich

miłujących pokój i wolność narodów przeciw imperializmowi i faszystom.

do końca umieli pozostać wierni sprawie narodu i Ojczyzny, jak wierny był metalowiec z Woli, żołnierz-rewolucjonista, wielki Polak — KAROL SWIERCZEWSKI.

Od siedmiu lat sportowcy naszego województwa biorą masowy udział w marszach s. tafetowych i marszu patrolowym, odbywających się pod hasłem „Młodzież Ostatnim Szlakiem Bohatera-Rewolucjonisty”, organizowanych przez Zarząd Wojewódzki Związku Młodzieży Polskiej i Wojewódzki Komitet Kultury Fizycznej w Rzeszowie, celem uczczenia pamięci Polaka, który walczył i zginął „ZA WOLNOŚĆ I NASZĄ WOLNOŚĆ”.

Fornalska i Finder, którzy krwią własną znaczyli wielką drogę zwycięstw Polski Ludowej.

Karol Świerczewski jest chlubą naszej partii — partii walki i zwycięstw — Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, na której czele stoi wielki syn narodu, niezmordowany bojownik o szczęście ludu i Ojczyzny Bolesław Bierut.

Karol Świerczewski jest wzorem dla żołnierzy naszego wojska dowodzonego przez Marszałka Konstantego Rokossowskiego — wielkiego dowódcę szkoły stałowskiej, pogromcę faszystów, który jak i Generał Walter wyróżił w robotniczej Warszawie, w tym samym ogniu bitewnym hartował niezłomną wole zwycięstwa, hartował serce niepodzielnie bijące w miłość do Polski.

Postać Karola Świerczewskiego oświetliła wielką sławą, sławą zdobytą „nie z soli ani z roli, lecz z tego, co boli”. Ale sława ta w niczym nie zmieniła faktu, że Generał: chlubą naszej klasy robotniczej i bohater naszego narodu, umiłowany dowódca ludowego wojska i legendarny Generał Walter, bojownik Rewolucji Październikowej i Budowniczy Polski Ludowej, jest tak niesłychanie bliski tym wszystkim, którzy w jego życiu widzą przykład, jak trzeba kochać Ojczyznę i lud, jak trzeba wszystkie swe siły, każdą swą myśl i każdy swój wysiłek oddawać sprawie, której On oddał życie.

Postać Generała już za Jego życia oświetliła legendą: wielką i prawdziwą legendą wolności i socjalizmu. Karol Walter Świerczewski stał się natchnieniem pisarzy i poetów. W swych utworach dają oni do pokazania wielkiej prawdy człowieka, co się kułom nie kłaniał, lecz zawsze z po „niesioną głową” prowadził zastępy żołnierzy do walki o życie, które jest silniejsze od śmierci.

Niechże ta skromna antologia uczy naszą młodzież i naszych żołnierzy, by zawsze